

Halmosi Sándor

LAO-CE
SZENVEDÉLYE

AB-ART

Mindegy, hogy komoly vagy játszik. Azaz improvizál, megadott szavakra vagy témákra komponál... Mindegy, mert egy érzékeny ember szólal meg belőle, aki minden egyes versben újragondolja a világot. Mérlegre teszi a valóságot és értékeli. Valójában átszűri magán és az eredményt közlésezi. Olykor töményen, néhány sorban, máskor hosszú-hosszú asszociációláncolatokban. Mindegy, hogy Halmosi Sándor komoly vagy játszik, játékosan komoly. Könnyeden mély. Ezért olyanok a versek, amilyenek Lao-ce versei soha nem voltak, szenvedélyesek. Olykor, gyakran, megpróbálja lenyűgöző intellektusával vagy fanyar humorával elleplezni a versekben folyton kitörésre kész érzelmeit, de ez csak jófajta feszültséget teremt, az olvasót nem téveszti meg. És nem is akarja, hiszen már a cím-ben deklarálja szándékát.

„JA JA-díjas költő”
(Jász Attila)

HALMOSI SÁNDOR
LAO-CE SZENVEDÉLYE

HADIK
SINCE 1906

A Hadik Kávéház, valamint a Szatyor Bár és Galéria támogatásával

Szatyor

© Halmosi Sándor, 2018

© AB-ART, 2018

ISBN 978-80-8087-235-9

HALMOSI SÁNDOR

LAO-CE
SZENVEDÉLYE

versek

AB-ART

*Ahogy egymással bánunk,
az a hazánk¹*

---

¹ a Czibulka János Kőhegyi Menedékház (Magyar Turista Egyesület Szentendrei Osztálya) zászlótartó rúdja talapzatának felirata

AZT AZ EGYET

És ki fog száradni egyszer ez a szép, zöld völgy.
Minden vörös lesz benne, és hideg ezüst,
és barna és szürke. És akkor mindenkit
szólítani fognak, név szerint.
Te két kedves nevet mondasz.
Én azt az egy szót.

A CSEND KETTŐS TERMÉSZETE

Ha eszembe jutsz,
Elsimul a tó.
Ha eszedbe jutok,
Felborzolódik.

HÁROM GAZELLA

Három gazella iszik a forrásnál.
Kettő iszik.
Egy a forrás.

NÉGYSOROS

A kislányom nő.
A kegyelem is nő.
Már járnak.
Átjárnak.

LAO-CE SZENVEDÉLYE

Tudod jól. Messze vagy,
s ettől még elviselhetlenebb a közelséged.
Tudnod kell tudnunk egymásról,
hosszú lépésekben,
hosszú hallgatások között.
Csak egyszer, csak egy délutánig lennél még,
csak egy órára, egy napra a büszke menyasszonyom,
ki megtalálta társát, engem.
Ez nem szerelmes vers.
Nevemen szólítasz, hosszasan sorolod bűneimet,
a sok mulasztást, és megtisztulsz.
Kimondod végre, hogy vagy, aki vagy.
Isten, az én asszonyom.

Sokat dolgozunk abban az órában,
azon a hétköznapi napon.
Alig vagyunk együtt.
Erős kézzel küldelek el dolgozra,
s ha visszajössz, úgy döntesz le lábamról, mint kislányom,
ha meglát, és nevetve felém rohan.
Talán fel is ismerlek,
és emlékszem mindenre, amit nem mondtál el.
Ha akarod, leveszem rólad a rontást.
Ha szeretnéd, add fel mindig az utolsó édes kenetet.

ÉHSÉG²

Végre csend lett.
Bolygóközi, internetközi csend.
Szerelmen túli.
Öt éve nem beszéltünk
Öt éve hazudjuk a csendet.
Hiányzol.
Nincs az a kecskerím
Nincs az a fűző
Nincs az a szégyen
Ami hazahozna hozzám.

A MESTER ÚTJA

értelmetlen és nevetséges.
Ha sima, köveket és kavicsokat hord rá.
Ha köves, elhordja őket,
Vagy kikerüli,
Vagy ráül,
Vagy vállára veszi.
Jeleket rajzol rá.
Olvas a jelekből.
A jelzéseket eltünteti.

JA JA-DÍJAS KÖLTŐ PESSOÁT KERESI

De nem Pessoa kedvenc kávézójában, a Brazíliában.
A dolgok azért ennyire nem önazonosak.
És magmegtartók.
Ma már a fogalmat sem ismerik, pedig régen indiai orvosi
könyvek külön fejezetei szóltak arról, hogy hogy kell a férfinak

---

² rögtönzött vers rendhagyó irodalomórán, a [Zilahi Pedagógiai Liceum] diákjai által megadott szavakra: éhség, internet, fűző, kecske, haza

elélvezni, ha gyermeket akar nemzeni.
Mert régen pont fordítva volt – ez is.
Kontinens szeretkezés.
Nincs élvezés, csak élvezet. Hosszantartó.
Mint az igazi költészet.
A tejóceán köpülése.

Az óceánban fürdeni jó.
Laktózmentes.

50. születésnap a kifőzdében, 52 évesen.
Csendes Toll nem sieti el,
A nagy Tesó, a Tejo megvár.

Vidd magaddal százhuszszal!

Chicago vár ágygal és blues-zal

Eltévedni nem rossz Lisszabonban
A 28-as villamos, a sárga, mindig hazavisz.

Cabo da Roca, a legnyugatibb pont, innen már csak
a nagytüdejű tenger. Arról a piros világítótornyról csónakod
körül én is írtam. Nincs az a fado-hangulat, az a Bob-Marley-
fazon, az a batikolt hippi, én rólad írtam, és neked írtam, és fáj.
És szerettelek. Pont úgy, pont abban az értelemben. Én találtam
ki, tudom.

De vissza JA JA-díjas költőhöz, aki Pessoaát keresi,
és meg is találja, helyettem is. De nem a kedvenc kávézójában.
Mert a lemez folyton csak forog bennünk.
Zé Eduardo Cabo da Roca lemeze
Lisboa String Trio
Thomas Tallis az Estorial bazilikában
Bob Dylan korai
A fadóról már volt szó. Ősi, mint a tangó és a pentatón kesergő.
Hogy mért szültél a világra, anyám. Hát ezért, talán.
Hogy értelme legyen. Hogy megérkezzünk lélekkben.
Tamási Áron remake.

Charlie Parker és a legfehérebb húsú hal, meg a ház bora,
nekem csak vino della casa, ó, hogy mennyire szerettem ezeket
a szavakat, lány nem tud úgy csókolni, vaffanculo, colione
stuzzicadenti ragazzi mangiare.

47 év
86 álnév
86 alterego.
te melyik vagy?

Cascais – Jónás büfé, lehetne akár Szekszárdon is.
Lélekkel eszik az ember, ugye,
és végül az ital iszik meg minket,
ez is egy módja a nap befejezésének.
Fitzgerald, az író mondta ezt, a Szatyor itallapja szerint,
és Ernesto, a kubai turistacsalogató. Az öreg halász.
A tintahal rizottó a vásárcsarnokban a forró nyom.
És a polipsaláta az o Taxi kifőzdében.
Tosta mista – mint nálunk a vecsési vegyes.
Adega.

De az ízek még a legjobb gourmékon is kifognak.
Mert ízlés nincs szellem nélkül
És szellem nincs hiány nélkül
Ami központ-tudat.
Kicsit szebben harmónia.
Ha kibillen, érted meg igazán.
De szeressük-e a kibillentőt?
Vagy gyűlöljük?
Vessük meg, mint a világot mocskos dolgaink után?
Nézzünk át rajta?
Avassuk szentté?
Írjuk meg apokrifban?
Nem tudom.
Néha azt hiszem, értem.
Néha feladom.

Ilyenkor verset olvasok.
Vagy írok.
Nem keresek senkit
De mindenkit megtalálok.
Mindenki rám talál.

Pessoa sírja Belimben, a Szt. Jeromosban,
amikor nem is remélem. És Vasco da Gama, Camoes is.
Hány kötényt adtak a halálnak, de az utolsó nem jött be.
A kórházban már Pancho sem emlékezett mindenre.

De mi is az, a minden?
Csempemúzeum egy régi kolostorban?
Ahelyett, hogy bemennénk, leraknánk a csempéket,
és beköltöznénk, és beöltöznénk.
Tennénk a dolgunk.

Ha csak egy órát is együtt megyünk az úton,
gondolatban,
jó világ lesz.

Estoril vár.

A KÖLTŐ ÚTJA

a nyílegyenes ösvény.
Minden labirintuson át.

A BELSŐ ARAB I

Amikor kreatív vagy,
Ha áramlik a flow,
A csí:
Nő benned a szexus,
A halálvágy
És az élet féltése,
Mi sem lenne hát kézenfekvőbb annál,
Mint hogy a költő a kávéházból hazatérve
Mesél két gyermekének,
Lefekteti őket
És utána az asszonyt,
Tiszta udvar,
Rendes ház,
Ilyen egyszerű lenne?
Ha ilyen egyszerű lenne,
Krakkóban élnék Agnieskával,
Aki zongorista,
Vagy csellista,
Vagy Marikával,
Ki jól főz, vasal,
Türelmes és megértő,
Odaadó és kacér,
Fiatal, dögös,
Szeret kirándulni,
Matyó a hálóinge,
És itt lakik,
Rám vár
A Kárpátok medencéjében,
A bronzkor óta,
Legbelül.

MILONGA DOR³

az erdélyi nők dicsérete

1.

Ó, ti kősöntyűs, bogláros szép asszonyok,
anyáink szépanyái, angol királynék, minden királynék eredő töve,
fejedelmi nők, skófiummal varrott czáprángos lányok,
Bornemisszák, és Árva Bethlenek,
majoránnás és minden mártások,
tárkonyok, tokányok, pácok,
berbécsek, őzbordák, vadak, sülték,
aludttejes pogácsák, fánkok, lepények,
ínyencpástétomok nagy tudói,
szültetek ti, szültetek,
de nem eleget.
Nem volt könnyű, tudom,
valaki elől mindig futni kellett,
török, tatár, martalóc, bojár elől,
vajda elől,
dragon elől,
kozák elől,
hajdú elől,
labanc csürhe elől,
szabad székely vankuj elől,
adóbehajtó elől,
az egykézés elől,
spanyol, talján zsoldos elől,
kuruc csőcselék elől
– és ez fáj a legjobban.
Kézzel mázolt, kézzel simított bokályaitokban
hol bor volt,
hol könny,
hol por és pókháló,

---

³ rögtönzött vers [Dóra] szavaira:

1. Lippa, osztódó, sóbánya, lábjegyzet, saru
2. kötény, teológia, izzás, fehér, kökény, látó
3. moha, szombat, pipa, kajszí, ösvény

idegen és rokoni csizmák, véres bocskorok, saruk.
Úr gyaláz, paraszt gyaláz, jobbágy pusztít, mindent és mindenkit,
nemre és nemzetiségre való tekintettel,
száz évente legalább.
A sóbányák aránya osztódik, kevés marad házon belül,
Lippa, Déva fent,
mi itt lent a völgyben, mint a ciszter apátok, lábjegyzetnek.
A családi ezüstből van még egy gyűrű, egy násfa.
Ideje szöggre akasztani a csuhát,
új szövetséget kötni az asszonyainkkal,
és megmarkolni azt a szarvat, keményen, hátulról,
ellentmondást nem tűrően.
Velük, értük, de nem ellenük.
Soha többet.

2.

Amikor még kissrác voltam, folyton szerelmes voltam.
Azoktól a testre feszülő egyenruháktól az iskolában
meg lehetett veszni. Ezt csak az érti, aki megélte,
meg Fellini mester.
A dupla diktatúra és az élet féltése végképp feltüzelt,
de több volt ez, mint fiatalság, ellenállás és buja életöszton.
Azok a lányok tényleg gyönyörűek voltak.
Még a Burda-magazinosak is, meg a keletnémet turisták
a Fogarasban, akik meztelen felsőtesttel mosakodtak
a hideg csurgóknál, patakoknál.
És a tanárnőink, és a legtöbb mamma is.
Az apákra maradt a keménység, ők kérték számon
a lányaikon a teljesítményt,
volt, aki ezt nem bírta, és leugrott a tizedikről

de volt, aki a karjaimba futott, éjszaka a lépcsőházban,
nekem ahhoz el kellett otthonról szöknöm, az ablakon át,
és átvágnom a szekusoktól és rendőröktől hemzsegő városon,
hogy annál édesebb legyen a csók.
Még mindig egész pontosan érzem az ízét.

És arra, hogy fedeztem fel a testét,
hogy kergetőztünk a Szamos-parton,
hogy hógolyóztunk a tavasz reménye nélküli hidegben,
valószínűleg nincs ennél egyetemesebb élmény, kollektívebb
tudat, gyakorlatibb teológia.
Aztán az élet mindenkit beelőz és kicselez,
míg nem a sokadik kötény után látók nem leszünk.
Látó apák, fehér hajú bölcsek, szakértők, üveges szemű
interjúalanyok, adatközlők, koronatanúk,
Hogy a kökény régebb sokkal kékebb volt,
És az izzás micsoda közhely!
Na bumm.

3.

A mai lányok a mi lányaink, az ő lányaik.
Nekik semmit sem mond a *Moha és páfrány*, a *Pityke őrmester*,
a *Mézga család*, Recsk, 56, a bukaresti és bărăgani munkatáborok,
a Duna-csatorna pokla.
Az, hogy mit jelent lehúzott redőnyök mögött beszélgetni,
rettegni a csengőtől, a behívóktól, hajnal négytől sorban állni
kenyérért, tejért, kézzel levelet írni, és hetekig várni a válaszra,
internet, mobiltelefon nélkül élni, utazni, életet szervezni,
élesben randizni,
annál többet tudnak a genderről, és a jogokról általában,
kivéve a szülőkéét, de ugyanilyen lázadók voltunk mi is,
kitöltöttük álmainkkal a ránk szabott teret.
Az ösvény más, az út nem.
Tágas és gyors lett a világ, de a Brown-mozgás benne ugyanaz.
Ma már ők is pipáznak, lelkük kajszi ízű,
kedvük kegyes, nyelvük csíp.
Szita-szita pénteken,
Szerelem-csütörtökön,
Pap-szerdán.
De hétfőn is, kedden is, szombaton is.
Virágvasárnap.

A VERS SZÜLETÉSE⁴

Azért van valami bizarr abban, ahogy az ihlet mindenben ott van, és a múzsák a lábaink előtt hevernek. A témák mellett, persze. Sőt rajtuk, köztük. Mögöttük, hegyén-hátán, két téma közt, ami már fúga, ha igaz a zene elmélete. Pedig a mai múzsák nem hevernek, csak koslatnak és pózolnak, és csücsörítenek duzzadt ajkaikkal, és illegetik magukat, mellet operáltatnak, kennek-fennek-fenekednek, a témán taposnak trampli lábaikkal, semmint, hogy elibünk hoznák azt illatos levendulaágyon. De végtére is ettől a magatartástól üti meg a költőt a guta, megy fel a vérnyomása, a cukra, a mája, a heréje, az epikrízise, kerülgeti a köszvény, kerül hipertóniás állapotba, ami neki bár igencsak előnytelen, sőt tartósan életveszélyes állapot, de előnyös az irodalomnak, ami mégis csak egy magasabb szempont, valljuk be. Mert ez már vershelyzet a javából, vonyityeg-a-pityeg-helyzet van, apa, a bizalom lassan helyreáll a lírai én és a leendő olvasó között, folyhat az ihletpárlat le a nyakszirten, ingnyakon, mindenféle cimpákon, lassan transzba kerül a szerző, éledezik, feldereng a sokadik, de az eddig legszebb pipacsmező valaha, kirügyezik a kaláris a zöld díszkötésekben, megidéződik a múlt, a jövő túlcsondul, a költő a jelenben hisz, a giliszta tovacsusszan, a tűzhely sivít, a puliszka nagyot fröccsen kacéran, kész ez a vers is, hozz túrót, bűdöset, kiterítelek úgylis

A FÉRFI ÚTJA

Ha török, ha szakad,
Át kell jutni a túlsó partra.
Onnan jobban belátni a völgyet.

---

⁴ rögtönzött vers [Mária] szavaira: bizarr, bizalom, puliszka, rügy, pipacs, kaláris, giliszta, hipertónia, hit, cimpa

NOSZTALGIA⁵

A nosztalgia egyfelől elszakadás attól a parttól ahol egységben voltunk a világgal, ahol otthon voltunk /paradicsom, gyerekkor, család, szülőföld, természet, nyelv/, és másfelől megérkezni nem tudás a túlsó partra, ahol már csak úgy érhetjük el az egységet, hogy lemondunk a régiről. A régi és új világ együttléte bennünk a legfájdalmasabb, a szétszakadt tudat állapota ez – „Ott már nincsen, ide még nem tud megérkezni.”

Tarkovszkij: Nosztalgia – Filmleírás (port.hu)

(1)

És megint az ablakban ülök
És órák óta az esőt hallgatom,
És a tegnapi 2-0 utórezgéseit legbelül.
Igencsak kedvemre való az eső,
mondogatja mindig a kislányom önfelédten,
és az arcát az ég felé fordítja,
lehunytt szemmel, szinte extázisban
merítkezik meg valamiben,
amit ő is csak sejt, talán érez,
és átalakul valamivé,
ami a lélek finom, csodás, meleg szövete,
ő apamancinak mondaná,
mi csak simán transzformációnak,
vagy átlényegülésnek,
úgy cizelláltabb, sikk.
Mert nekünk ugye annyira fontos az árnyalás,
létfontosságú, sőt vérré menő,
már-már presztízs kérdése,
ez emel fel minket,
az állatok és önmagunk,

---

⁵ rögtönzött vers egy textilkiállítás megnyitójára,
[Noémi] szavaira: álom, filigrán, szenvedély, nemes, tiszta, titokzatosság, cizellált,
lélekszövet, hagyaték, békesség, transzformáció, szövettest, aranyzál, pókfonál,
gyöngyvilág, bársonyos bujaság, illatozó, Nő, múltidéző, valóság

és sokszor a valóság fölé,
az álomba,
ahol életet lehet hazudni,
a bársonyos bujaságba,
a szenvedélybe,
a szépelgésbe,
a csendes család és önbecsapás békés langymelegébe,
a gyermeki titokzatosságba,
ami talán többet tud az életről,
mint a sokszázezer éves felnőtt hagyatéka,
és ez a kifulladt zápor,
ami már csak
csurog
és puncinedves.
Jól mondom, apa?
Nem keverem össze?

(2)

Keresve se kereshetsz jobb terepet,
Ha átnézel, lenézel,
Ha lenézel, megmerevedsz,
Ha tested szövet,
Lelked is az,
Ha lelked maszát,
Abban ragadsz,
Holtomiglan,
Holtodiglan,
Keress, keress,
Értelmet és nőt is keress,
keresd a Nőt,
la Femme,
a múzsát magadban,
ki múltat idéz,
illatozik,
tisztá,
nemes,

és filigrán,
és meg nem szólalna az Istenért sem,
ami igencsak kedvünkre való most,
valljuk be,
lásd Ronaldót, ki picsog,
és a záport, mi csak puncinedves.

(3)

Te mindig szövegről beszélsz.
Mert én mindig szövegről beszélek.

Pedig a szöveg mindig magáért beszél.
És fonódik, mint a villamos.

(4)

Én szervesnek mondanám,
Serv, szerv, szervez, szerez, szolgál,
servant, servire, service, servus, szerzemény,
de ami nem szervült benned,
az le fog válni rólad,
és le fogsz válni róla,
és nem fog hiányozni,
és nem lesz életed, beszéded,
gondolatod, mozdulataid része,
és nem fogod kapkodni érte a levegőt,
nem kaparod le a falat,
nem nyeled le a nyelvedet kínodban,
nélküle is túlélsz,
– de minek.

(5)

Tudom, a pókfonálra vársz,
És az aranyszála,
Mi nekem arany és kék,

És Dsida Jenő, a sacer.
Ha úgy tetszik, gyöngyvilág-outlet.

(6)

De mégis, mi az élet értelme,
mire ez a nagy céció,
a szecesszióé, a szövété, a madáchi küzdése,
a nosztalgiáé, a folytonos emlékezése,
az örökös visszafordulása,
az ábrándozása, mégis mi,
kérdzhetnéd tőlem joggal.
Csak kérdeznéd bár joggal.
Vagy jog nélkül.
Te, ki vagy a mennyekben,
asszony, isten, társ, alterego,
lírai én, életem,
te édes, a lányok angyalok,
és a barométer esőre áll, hát persze.
Rég mondtam, ha nem lennél,
megváltatlan csüngne a világ.
Mert alszanak néha az istenek,
És elapadnak mind a szépszeműek.
És hogy túlélni csak így tudunk.
A test gyengédsége által,
Ahogy a lékek szövete,
Mit is mondhatnék még?
Teljes lélek vagy,
És te vagy a kovász.
Az ellenpont saját pátoszodon,
Az ellenfény, ami szépia.
Az édes-büdös muskotályos cefre,
A sokadik prés-press-presse után.
A puncinedves.

A NŐ ÚTJA

Ha törik, ha szakad,
Át kell jutni a túlsó partra.
Ott van az a gyönyörű tisztás.

WAMSLER-SZVIT I⁶

Állítólag anya csak egy van,
csak egy anya van,
és fényből van,
fehérből és kékből,
frittből,
szeretetzúdadékból,
és gyermeki nemvanból,
halványan.

Joseph Beuys meleg nemezeket használt,
olajokat és fémekeket, és azt mondta, hogy mindenki művész.
Niki de Saint Phalle vízibiciklis donnai, kötél tánccal vénuszai,
a modern torzók, a törött végtagú torz törzsek, plázapufók,
a közérte jézusmárják, a piaci kofák, a te anyád, az én anyám,
édesanyám, mért szültél a világra.

Igen, te is művész vagy,
harminc fölött már mindenki költő
és filozófus, pszichológus, mediátor,
lélekvezetett és lélekvezető,
mester és tanítvány,
meglett ember,
asszony.

---

⁶ rögtönzött vers a következő szavakra: anya, jézusmárja, vízibicikli, halvány, szeretet, kék, fény [Wamsler-gyár, Salgótarján, tűzzománc-alkotótábor]

Menekült és próféta a saját hazájában,
a kőkor óta, a bronzkor óta, a vaskor óta,
ezüst csengettyűs életfák alatt, rézerdőben burungoló,
rézfán füttyülő angyal, kisördög, hogy nem sül le a bőr a képről
ebben a nagy hévben, örökkön örökké zománc-kor, hajlító kor,
megyünk az őszbe, az Aranykorba, s majd kifutunk érte
a világból, pedig itt van, legbelül.

Itt vagy legbelül, el se mentél,
el se jössz és el se holsz,
de fájsz és élsz,
hiányban és élben is isten vagy,
jó isten, teremtő isten, istenfája,
tat tvam aszi,
meditációs objektum,
a kéz, ami formál,
és az anyag is, amit.

Te vagy.
S ha kitakarom a felületet,
megdolgozom, lecsiszolom,
átfújom, lekaparom, megfolyatom,
satírozom, vonalazom, csipkézem,
megkarcolom, kézzel átdörzsölöm,
áttörlöm, megrepedeztetem,
a harmadik égetés után is,
az égetés utáni első meleg simogatás után is,
és ha már kihűlt, akkor is:
te vagy.

És ha a többiek már mind elmentek,
és magunkra maradtunk,
beszélhetünk végre a hüvelygombáról,
és a jóindulatú prosztatamegnagyobbodásról,
arról, hogy például a féltékenység és birtoklás nem azért
félelmetesen sötét, mert félelmetes és sötét, de mert ott roncsolja

az életet, ahol a legpuhább, az oldottságban, és ahol görcsök
vannak, ott keménység van, és nincs derű, nincs beszéd,
nincs szeretet, nincs egymásra figyelés, nincs semmi,
nincs élet és elevenség, nincs te, csak én, és én, nagy Én,
és sok kicsi, a dogmatikusok és a nagy komolyak világtalálkozója,
világ nagyképűi egyesüljetelek.

Szeretem a nagy képeket,
a premier plánokat és plein aireket,
a triptichonokat,
a nagy ólomüvegeket és kupolákat,
a majolikákat,
az épületterveket,
az ipari zománcokat,
és minden szépet, ami még igaz,
– a kis rekeszeket is.

Azt a nagy körképet nem.

Már nincs hova hátrálni, elmentünk a falig,
azt mondom hát, hogy elég volt, legyen elég,
hogy a szellem mindig csak kivonul a szellemi helyekről,
hívogatlak benneteket szeretettel,
a százéves szecessziós kivonulás után a bevonulásra,
a bevencióra, bemenni és bevenni,
kiszellőztetni és kiseperni,
és letörölni a port,
fényt eresztetni be és friss levegőt,
hisz tán ezért alapították meg
az Akadémiát és a bölcsészkart,
hogy legyen világosság,
– és nem lőn.

És lőn aztán nagy vonulás, meaculpa,
alászállás és megmerítkezés
a csendben,

alázat
és töltekezés,
és megérkezés,
és napraforgók,
és izzás,
és hetykék,
és pipacsok.
Lakvirágok.

Ha megérkeztél, Uram, te is,
meg nem feledkezünk rólad.
A közhelyek után is van élet.
Csodavárás.

JA JA-DÍJAS KÖLTŐ HÖLDERLINT KERESI,
FELMEGY A TORONYSZOBÁBA, AMI ÜRES

Én nem mentem fel soha. Pedig életem nagy része
ott zajlott, a Neckar-parti városokban, a tornyok alatt,
premier-plánban. És volt benne minden, félig-üres,
félig-tele, vagy tán egészen az.

Stuttgartban a Hölderlin-tér közelében laktam, onnan indult
a sárga 2-es villamos, a másik végállomása a központi temető volt,
Hauptfriedhof, vicceltem is mindig vele, hogy naponta ingázom
az örület és a halál között, és tényleg, a démonokkal flancoltam,
papírvékony voltam, hiperérzékeny, a másik öröme, tobzódás,
halálközeli élmények, szeretőkódex.
De ne örüljünk már meg teljesen!

Az élet költészet nélkül fel nem fogható.
Épeszű bolondoknak meg ott vannak a költők.

A VERS, MINT A NŐI FRIZURA

Kicsit sötétebb, kicsit rövidebb, göndörebb,
de ugyanúgy omlik a vállra, mint tegnap,
ugyanúgy borítja be a testet,
emeli a lelket,
mégsem veszed észre.

De igaz, ami igaz,
néha egészen más színben tünteti fel
a gazda a testet,
és néha rácsodálkozol,
megáll benned az ütő,
csak kapkodod a levegőt,
meg szeretnéd érinteni,
simogatni,
hozzábújni,
belebújni,
egészen magadévá tenni.

Aztán bezsírozódik,
aztán lenövod,
rongyosra olvasod,
beletörlöd a kezed,
testközelből kezded érezni.

Emlékek fűződnek már hozzá,
illatok társulnak,
automatizmusok kapcsolnak be,
és már látnod sem kell,
hogyan becsukott szemmel is
a tiéd legyen.

Akárhány vágás,
akárhány húzás,
szerelmes leszél valamibe,
ami csak érzés, fogalom, emlék,
a sors furcsa fintora,

szövegtest,
amit mégis meg kell mutatni a világnak,
aki most te vagy,
szerelmes leszel végleg
és jóvátehetetlenül,
pedig csak pavlovi reflex az egész,
léleopardfüm.
A síron túl is.
Nő.

CRITICAL MASS I

Vinni örömmel a keresztet.

HAJAK MINDENÜTT

*S mikor az iramlást megútván,
szendergek habos fellegdunnán,
érezem, hogy egy kéz öt kis ujjá
körmét erős hajamba túrja,
úgy elvész benne, meg se látszik,
borzolgat, babrálgatva játszik,
kemény bozontját szétzilálja,
belemarkol és megcibálja,
mint régen, régen. S én a boldog
jó fájdalomtól felsikoltok.*

/Dsida Jenő: Hulló hajszálak elégiája/

Ahol nők vannak, ott hajak vannak.
Hajak vannak a lepedőn,
Hajak a fürdőszobában,
Hajak a plüssállatok szájában,
Hajak az ellenfényben,
Hajak a padlón,
Hajak a húslevesben,

A főzelékben,
A rántott hús panírjában,
Hajak a fogak között,
Hajak a pipakészletben,
Hajak a kárpiton,
Hajak a fejtámlákon,
Hajak a párnán,
A függönyön,
A pókhálóban a sarokban fent,
Hajak az összes lefolyóban,
Hajak a navigáció tartójában,
Hajak és por az akkumulátoron,
A mosógépben,
A vasalódeszkán,
Az ablakmosófolyadék-töltő szájánál,
A kézifék gombján,
A nemzetközi delegációkat fogadó szállodákban,
A fényes padlójú hangversenytermekben,

A Szép Verseken,

Hajak vannak az Ovális Irodában,
Hajak vannak Burkina Fason,
Hajak a NATO főhadiszállásán,
A Lukács-fürdőben,
A Palatinuson,
A felújított Császár-Komjádiban,
A Hajós Alfrédban,
A Duna-Arénában,

Hajak a szóközökben,
Hajak a parkolásban,
Hajak a hajcihőben,
Hajak a hajadonokon,
Hajak a Trianoni szerződésen,
Hajak az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatán,
Hajak a Nagy EU-Uborkagörbület-szabályozás

nemzeti nyelvű leiratain,
Hajak a hajas babákon,
Hajak a Billy Eliot nyitóelőadásán,
Hajak a billentyűzeten,
Hajak mindenütt.

A takarítás, Sinéad O'Connor gyönyörű hangjára,
Mint mindig, rám marad.
A körbenyírt fürge barátokra gondolok,
Hamvas bőrű csecsemők édes gagyogására,
Majkpuszta cellaházaira,
Elhagyott kastélykertekre,
A Gödel-tételre,
Tudok, amit tudok.
Határozott léptekkel megindulok,
Kiülök az udvarra, a tamariszkuszfa alá,
És megtelik a szívem a legvégső békével.
A maradékot is kitepem.

ÉBERSÉG

Az ördög nem alszik.
Nem tud.

MIRE JÓ AZ IRODALOM, PRÓZÁBAN ÉS VERSBEN

Ha másra nem, az egészség elrontására vagy a nyugalom megzavarására biztosan, most is itt ülök a kávéházban, ahelyett, hogy futnék a Feneketlen tó körül, úsznék utána, szaunában izzadnék, támfalat, járdát építenék Lacinál a kertben, vagy viaferrátáznék hajnalban Csabival Tatabányán, a Turul alatt, vagy Cseszneken, a Cuha-völgyben, kaszálhatnék szakmámban, nem, nem teszem ezeket, itt ülök, és bort iszom, és még ételt is rendelek, mégsem lehet itt ülni órákig egy kisfröccs mellett, már akkor

legalább egy nagyfröccs vagy viceházmester, és mindezt ülve, és a legkevésbé sem ergonomikusan, ez még mindig egy mondat, egy hosszú mondat a zsarnokságról, amibe a köz és a köz felfogása ülteti a költőt, szinte odaláncolja, szerintem még a vendéglátáslobbi keze is benne van, már a napóleoni háborúk, vagy Zrínyi kirohanása óta, zsarnokság van, ez tutibiztos, a Franfurter Allgemeine meg a Stuttgarter Sonntagszeitung is megírta, igen, talpra magyar költő, állj fel a kávéházi székéből, fuss, Forest, fuss, mint Murakami Haruki, nem kötelező szenvedni, erről beszél, amikor futásról beszél, meg ne állj, ródd ugyanazokat a köröket, tartsd közben a tükröt oldalvást, ne csüggedj, az utókor majd meghálálja, jót csámcsog majd az életrajzodon, így futottak a sorsuk után, így szerettek őket, így írtatok ti róluk, bolondok ezek a költők, zizzentek mind, fuss csak, fuss, öreg, nem akarlak megsérteni, de szerintem vagy már harminc, tavaly alig kezdtem el, egy hónap után megvolt a félmaraton, kettőre majdnem az egész, de hol van már a tavalyi hó, és azok a merülések, szaunázások, borsmenta felöntéssel, fürdőruha nélkül, ahogy azt kell, *textilfrei*, méregtelenítésnek mondják, nekem meditáció, ingyenes Rohrschach-teszt, és úgy jön ki az ember utána, kisimulva, mint egy Buddha, *om mani padme hum*, mindenkinek legyen jó, de hát költői téma ez, a boldogság és a harmónia, a forma a fontos, és nem a tartalom, a kockahas és a borotvált, fazonra igazított punci, az érzelmi intelligencia, és az empátia meg smafu, az összefüggések stigmáinak viselése, az az elviselhetetlen könnyűség, de hát ez nem is rímel, ilyet én is tudnék, csak épp időm nincs, kezdődik a sorozat, azt nem lehet kihagyni, sokat szoktam sírni közben, olyan megható, de az én uram annyira bunkó, mindig csak kiabál velem, hogy megint ezt a hülyeséget nézed, Klári, tudod te egyáltalán, hány aszteroida közelít a Földhöz másodpercenként, jó hely ez a Kelet, de már zárnak, visszaülök a Szatyorba, mindjárt átszavazok, de

gondolom, ez törzsvendégeknek és házlakóknak kijár, nem csak szép szóval, jó zenével, meg adys-csinszkás-trabanttal él az ember, ha már egész nap lótot-futott, mert hát valamiből csak meg kell élni, és jelentek már meg verseid, kötetek is, ó, majd rádkeresek a neten, én is írtam verset gyerekkoromban, és amikor szakítottam Lizivel, az nagyon odavert, egy szuszra kiírtam magamból, de csak a fióknak, még a papírt is itt vettem reggel, a ház aljában, a kedvenc írószerelemnél, a Csontváry-emléktábla és az új kínai mellett, hát ilyen sok a hozzáadott érték, én nem is értem, honnan e mágikus-erotikus filing, talán a mindenféle kis skatulya, naptár, cucci doboz, csupa megtölteni való titkos zug, ez a különleges papír- és iskolakezdésillat, hiányzol, azt hiszem, bárki is legyen a tudat alatt, még jó, hogy ezt nem hallja senki, Sándor is emberből van, nahát, csak a szája nagy, zárnak lassan, megyek a Szatyorba, itthon vagyok, ez az én városom is, az én őseurópai kultúráim, a kőkor óta, Tordos óta, Kosziderpadlás óta, hat éve született a kislányom, és halottaim is vannak már, és kis házi véleményterroristáim, hogy ne csüggedjek, ne tunyuljak el végleg, mint odaát, itt már csak bor van, és semmi, ami felszívna, de legalább a közös költséget rendben fizetik, most már, hogy számvizsgáló bizottsági tag vagyok, és a zene is jó, legszívesebben felállnék és ráznám a buggie-t, mint a múltkor, a Zorán-koncertre Timivel spontán, de elég egy rossz szó, bal lábbal kelés, hidegfront, vagy ha éppen megjött valakinek, ezt ne várjuk meg, a csúcson kell abbahagyni, felmegyek, lezárom, lekerekítem, egyszer úgyis pontot kell tenni a dolgok végére, ha már a nagy ponttevő szabin van, távoli galaxisokban, kvazárookban pulzál, itt-ott feltűnik, elmerül

AZ OLVASÓ ÚTJA

zarándoklás önmagadhoz.
Minden állomáson és megállóhelyen.
Teljes búcsú.

GYAKORLATI ESZKATOLÓGIA

in memoriam Dévény Anna

Ha a gyermekedről van szó, semmi sem drága.
Ha a máséról, akkor válsz emberré.
Szentté.

És a szenteket nem szeretik a saját hazájukban.
A prófétákat meg egyenesen ki nem állhatják.
Akadályokat gördítenek eléjük, barikádokat,
Gellért-hegyeket.
Címlapra, kútágásra, keresztre feszítik,
Keresztbe tesznek nekik.
Mert okosabbak, mert bölcsebbek, mert ügyesebbek.
Mert egy fejjel magasabbak,
Mert bátrak, mert merészek,
Mert felkentek.
Mert fel tudják magukat áldozni egy ügyért.
Mert a dogmák ugye mindig erősebbek
A szellemnél, a tudomány mai állása szerint.
Mert a keskeny úton csak az eretnekek
Meg a vallásalapítók járnak,
Meg az örök alternatívok,
A dilettánsok.
Mert minek bajlódni a tényekkel,
Az eredményekkel, a sikerekkel,
Ha olyan szép elméleteink vannak.
Ha a szakma hitele és az apanázs a tét.

Ha a cím, a pecsét.
A bölcsek akadémiai zarándokköve.
A phd-feketemágia.

A gyermekáldozat régi bűn.
Egy gyermek megmentése teljes megváltás.
Egy nép felemelkedése vagy bukása.
Ima.

SENKI

Senki sem próféta a saját hazájában.
Az egész világ missziós terület.
Mária kertje.

CANTATA SACRA

Bartók Béla Cantata profana c. kórusműve után szabadon

A bevonulás (bevenció)

*Már nincs hova hátrálni, elmentünk a falig,
azt mondom hát, hogy elég volt, legyen elég,
hogy a szellem mindig csak kivonul a szellemi helyekről, hívogatlak
benneteket szeretettel,
a százéves szecessziós kivonulás után a bevonulásra,
a bevencióra, bemenni és bevenni,
kiszellőztetni és kiséperni,
és letörölni a port
(Wamsler-szvit I)*

*sacra: szikra, tűz, szent (Varga Csaba)
szikra: Egyezik vele a magyar sziporka; továbbá egyeznek vele a persa
szikár v. szukár v. szakár (carbo, pruna ardens. Vullers); héber zohar
(splendor), arab zahara (splenduit, luxit), szláv iszkra
(Czuczor-Fogarasi)*

jön, jövend: juvenis (latin)
men-mén-megy: menaxe (etruszk), meo (latin)
megy: Rendhagyó igéink egyike, melynek tiszta gyöke vagy
gyökeleme me megvan a szanszkrit: maj, latin: meo, finn:
menen (menek), persa á-me-den stb. szóban is; s mint olyan egy
osztályba tartozik a tész, vész, lesz, visz, hisz igékkel, melyeknek té, vé, lé,
vi, hi gyökeiből leszen tehető: téhet, véhet, léhet, vihet, hihet, valamint a
méből mehet. Továbbá, valamint amazok fölveszik az én szótagot, tész-én,
vész-én stb., úgy ez is: megy-én.
(Czuczor-Fogarasi)

*A magyar nyelv eredete ennél sokkal csodálatosabb jelenség.
Aki megoldja, isteni titkot boncolgat és a titok első tézise ez: Kezdetben
vala a szó és a szó Istennél volt és a szó lett az Isten
(Sir John Bowring)*

*Etrusco, una forma arcaica di ungherese (Mario Alinei)
szláv átvétel (Történeti Etimológiai Szótár)
ősi finnugor (Történeti Etimológiai Szótár)
ismeretlen eredetű (Történeti Etimológiai Szótár)
átvétel (Történeti Etimológiai Szótár)
nem magyar (Történeti Etimológiai Szótár)*

Volt egy öreg apó,
Apuska-apa-abbas-baba-papa-pater,
Ejnemöjnen,
Volt néki, volt néki
Töménytelen fia,
Sok számos-same fia,
Szép-széb szál mindegyik,
Test és vér szerint,
A becsület szerint,
A vér szerződése szerint,
Pálinkás jó kedvük szerint,
Leányiránt.
Szelleméből sarjadzott
Ezer szép szál fia.
Nem nevelte őket

Semmi mesterségre,
Eke-occa fogására,
Szántásra-vetésre,
Ménes-, csordaterelésre,
Horde, Herde abajgatására,
Kilincs-clench-et nem fogott
Az ő finom-fine-fájintos kezük,
Kemencénél-káminosz
Nem heverészték,
Nem csiszolták-chiselték,
Nem pallérozták elméjüket,
Anyjuk szoknyáját,
Kád-cadus-kádoszban nem feredeztek,
Hanem csak vankujkodtak,
Duhajkodtak naphosszat,
Apjuk nevelte őket,
Hegyet-völgyet járni,
Harsh-ányan járni-kelni,
Akácosban, acacia,
Bükkösben, tölgyesben
Arasz-aras-olni,
Nagyvadra,
Halra vadászni,
Gyűjtögetni,
Finom szamócákat enni,
Bevenni minden nap a maszlagot.
Maszlatolni, maszogni, matatni, motozni,
Bódulatban élni.
Az erdőket járta
És vadra-wildra vadászott,
Erdőkben kószált,
Világban wánderolt
Tömény-tumen szép szál fiú.
Vadra vadásztak,
Mezőn lélekkel,
Széllal-soullal jártak,

Zsíros, puha földeken
Illegették magukat,
Táncoltak szerte,
Szólt a zene-sono,
Zengett, bongott, zsongott a dal,
A song, a Gesang,
Állt a bál mindig,
És mindig az erdő felől:
Tánc-Tanz-Dance,
Lárma-Lärm,
Viva la muzsika,
Folyt a must, Most, mustum,
Aki kér-cer-quaero,
Az kap is, capit,
Színe a fonákját,
Saccus a faultját,
Így letek
Szép hídra,
Ős-ais-i kapocsra,
Csodaszarvasnyomra,
Tiszta borvízforrásra,
És szarvasokká lettek:
Karcú szarvasokká,
Fault hátán fault,
Erdő sűrűjében,
És megpihentek.
És álmod láttak,
Bűvös szöveget hallottak
Súgott nekik az angyal-angel-Engel,
És a susogásra-susurrol
Éberséggel ébredtek.

Az ő édes apjok
Wárással nem győzte,
Elhagyta a wártát,
Fogta a puskáját,

Elindult keresni
Kilencszer kilenc
Szép szál fiát kutatni.
Reátalált a szép hídra,
Híd mellett az ászokfára,
Ászokfánál csodaszarvasnyomra.
El is jutott hús forráshoz,
Hús forrásnál szarvasokhoz,
Erős-heros-ierósz fiai előtt
Féltérdre ereszkedett,
Hej, egyre rá is célzott.
De a legnagyobbik szarvas
– Jaj, a legkedvesebb fiú –
Ékes-acuo-éké
Szóval imígyen felele:
„Kedves édes apánk,
Reánk te sose célozz!
Hártya-charta-szívünket,
Acélos tüdőnket
Te célba ne vedd!
Mert téged mi tűzünk
A szarvunk hegyére
És úgy hajigálunk
Téged rétről rétre,
Téged hegyről hegyre,
S téged hozzávágunk
Éles kősziklához:
Ízzé-porrá zúzódsz
Kedves édes apánk, te, mostoha,
Ha minket továbbra is gyilkolsz,
Ha ránk célzol,
Bennünk kár-care-t okozol,
Ha szemfényt vesztesz,
Lelkünket álság-állosszal
Silányítod,
Ha a hazudozással

Fel nem hagyysz!
Mi férfiak vagyunk,
Ember-embaroszk
Mén-Mann-men-ek,
Bak-bock-Bockok vagyunk,
A nap fiai,
Nem a te gyermekeid, germen,
Nem a te családod, child,
És természetünk nem a sötétség,
De természetünk a fény,
És a gyökök, gyökerek rendszere,
Édes szóbokraink,
És a fény lényege szerint:
Te és én,
És mi magunk is fény
Vagyunk,
A mi lényegünk szerint,
Kövess hát minket,
Vagy fogd a tál lencsét-Linse-lens,
És menj utadra!”

Az ő mostoha apjok
Hozzájuk így szólott,
És híva hívta,
És őket hívó szóval hívta:
„Édes szeretteim,
Kedves gyűjtögető,
Halászó-vadászó gyermekeim,
Gyertek, gyertek haza,
Gyertek vélem haza,
Jó anyátok vár már,
Szülő házatok,
House-Haus-otok vár,
Anyátok háza,
A casa előttetek nyitva,
Jöjjetek ti vélem

A jó anyátokhoz,
Anu-hoz, Danuhoz,
A Dunához gyertek,
A fáklyák már égnek,
Az asztal is készen,
Az asztalon serleg,
A serlegek töltve.
Az asztalon kupa-copa-cup,
Anyátok kesereg.
Kupa teli borral,
Badacsonyi borral,
Jó anyátok gonddal.”

A legnagyobb szarvas
– A legkedvesebb fiú –
Igaz-egiaz szóval felelvén
Hozzá imígyen szóla:
'Kedves mostoha apánk,
Ha nem követsz minket,
Te csak eridj haza,
A te házadba,
Menj, meendj, vissza ne nézz,
De mi nem megyünk,
Nem megyünk mi veled,
Mert mi végleg hazamegyünk,
Nem bújkálunk már többé
Sötét erdő mélyén,
Nem vagyunk páriák,
És árvák-orphák sem vagyunk,
Jó édes anyánk
Házába megyünk,
És az egész világ
A mi anyánk,
És az egész világ
A mi hazánk,
Falu-valau-villa,

Város-váras,
Fő város, anyaváros,
Székváros,
Mezőváros, hajdú-
És jászkunváros,
Szabad és királyi,
Fejedelmi és tárnoki,
Toszkán város,
Örök város,
Óváros,
Újváros,
Dimb és domb-tümbosz
Mind a miénk,
A mi lakunk, a mi locusunk,
Budakalász, Hallstatt,
Nagyszentmiklós, La T'ene,
Tordos és Tatárlaka,
Vinca és Kukutény,
Mi bemegyünk apáink házába,
Nem szégyellünk bevonulni
Díszes koronánkkal
Az egyetemekre,
És az Akadémiára,
Mert a mi szarvunk
Nem akad már semmibe,
Ajtón már betérhet,
A mi karcsú testünk
Gúnyában járhat,
Széket foglalhat,
Pilisi, bakonyi erdőben várhat,
Hús lombok, Laub alatt,
Patak-patag medrében,
Magas-magnus-megasz
Szirteken-sirtis,
Városi parkokban,
Hús termekben,

Pesten és Budán,
A Nagyalföldön,
Kisalföldön,
Alsinán és Felsinán,
Erdélyországban,
Karcús lábunk lép
Tűzhely hamujába,
Puha avarba,
Jó fü-phü-vekre,
Lép piros-pürrosz
Szőnyegekre.
A mi kezünk megfogja a villát,
És kiganézza a palotaistállót, stall,
A mi szánk eztán
Lemossa a szégyenfault-ot,
Szép tálakból eat-essen-eszik,
Csak jó pohárból iszik,
Húvös, tiszta,
Igaz forrásból,
Reggel és este,
Délben és éjszaka-észükhia,
És minden órákban-hour-Uhr,
És minden időkbén,
Évben-aevumban,
Mi nekünk rendelve vagyón,
És mi magasztos-mégisztosz,
Égen-ig-augé-egi,
Földön-field-Feld,
És testvérek lennénk mindahányan,
És édes, szerető, jó apánk az Isten.”

Volt egy öreg apó.
Apa-appa-apus.
Ejnenmőjnen,
De ő csak ment,
Menten ment,

És a fiait kereste,
És a fiait siratta.
És megállt,
És ivott minden
Szarvasnyomnál,
És megállt a tiszta forrásnál,
És megmosakodott ő,
Szemét dörzsölte,
Haját tépte,
És csak sírt,
És nevetett,
És nevetett,
És sírt.

És komor arcán nyomot hagyott
Az idő vasfoga.
Elhallgatott.

D.C.a.F

MINDENKI

Mindenki jó.
Talán csak a szeretethiány
Mértékének
Arányában
Vagyunk
Rosszak.
Talán még a sátán is.

A HOMO POLITICUS ÚTJA

Nem a véleményed számít,
hanem ahogy mondod.
Magadnak is.

A BÖLCSESSÉG KAVICSAI

Weiner Sennyey Tibor barátomnak

Van, amikor még sár sincs.
Amiből legalább Zsolnayt lehetne készíteni.
Ilyenkor a pihimadarak,
Te meg én,
Kicsi kavicsokból és fűszálakból
Építenek fészket.
Ők nem, csak mi.
A magunkfajták.
Mert fészek, otthon nélkül nem lehet.
Mert tartozni kell valahová,
Mert azért vagyunk a világban, hogy.
Egy szint fölött
Már nem mehetünk egy szint alá,
Mondja a másik író,
Akit tegnap elvitt
Az irigy hasnyálmirigy.
És?
És, a fészek lehullott.
Túl nehezek voltak a kavicsok.
Vagy a fűszál.
A sár hiánya.
Mi magunk.

VÁLSÁG

Az ördög nem alszik.
Altat.

JA JA-DÍJAS KÖLTŐ DÉL-NÉMETORSZÁGBAN JÁR,
DE NEM TALÁLJA ARTHUR RIMBAUD-T

A sötétedéssel megjön a nyugalom.
A németek szép, szabálykövető nyugalma.
Csontváry nyugalma Schaffhausennél
Fehér Súlyom nyugalma
A Duna forrásának nyugalma
A Duna Ulmban
A Duna Sigmaringennél
Leonberg örök nyugalma
A Lindai öböl nyugalma
Szirti Sas, a giccses mesekastély nyugalma, ami a Lajosé.
Ludwigsburg nyugalma
Solitude nyugalma – el se hinnéd.
Nem is mondanám.

Krasznahorkai elmondta. A Háború és háborút.
Ami köztudottan süket, de hallja a zenét, a haláltusát.
És az oly kedves neki.
Mint nekünk Arve Henriksen trombitaszólója.

Nincs addig béke, míg el nem temettük az összes halottat,
és meg nem bocsájtottunk magunknak.
De aki nem akar meghalni, azzal mi legyen?
Még hogy a szerző halott!
Még hogy az olvasó él!

Melk. Mélysötétzöld füvek kúsznak be a friss meleg aszfaltok
alól a Gerecse puha lankáira. Lóhere-Klee.
Fölöttünk egy csapzott Zeppelin, kigyulladás előtt.
Anzelm testvér fakorpuszai,
Bartolomeu de Gusmao szelleme.
Ahova mennél, nincs kivezető út.
Ahova belépni nem mersz, az vagy te,
holdtöltekor,
Atterseen.

A következő két évben Rimbaud angolul, németül, spanyolul, arabul, olaszul, újjörögül és hollandul tanult, majd Németországba utazott. 1875 januárjában az immár hívő katolikus Verlaine-t kiengedték a börtönből, aki felkereste Arthurt Stuttgartban. Megpróbálta meggyőzni, hogy kövesse a példáját, írjon Istenről, a bűnbánatról, és minden jóra fordul. A vita hamarosan verekedéssé fajult, és szó mi szó, Rimbaud alaposan helyben hagyta Verlaine-t.

Bakonybél nyugalma, az arborétumban, hátul.
A kápolnában reggel is.

MI LENNE, HA

Mi lenne, ha most az egyszer magamnak írnék verset,
nem divatból, pózból,
nem másnak, hogy örüljön, gyógyuljon,
nem is önterápiából, nem is az ósdimodern
elméletek kedvéért, nem a halott szerzőnek,
vagyis nekem,
hanem valakinek, akihez közöm van,
nem nosztalgiából, szerelemből, hiányból, szenvedélyből,
vagy krónikásként a kamerának,
a sleppnek,
nem bányász médiumként, nem flancos vagányságból,
hanem, ahogy ember beszél az angyallal
a kedveséről és a bűneiről,
az emberiség nevében,
mit is mondanék versben magamnak,
annyi év után,
tudva, hogy ezt is olvasni fogják,
akiknek a szavait bekeretezte,
akik szerették az ő szavait, ahogyan a nyelvből merített,
és akik nem szerették, ahogy a nyelvről beszélt, amiből merített,
mert azt merete mondani, hogy világcsodája,
ősrégi és modern egyszerre,
és önálló, nem szedett-vedett,

mit is mondanék magamnak, ebben a csendben,
talán, hogy nincs is más, mint ez a csend,
és ami közte van, az nem beszéd, csak vágyakozás
a csendre, a beszéd után,
a fontos dolgok kimondása után,
amiért érdemes volt élni,
vagy hogy meddig is tart ez a böjt,
és hogy tényleg mi csináljuk-e ezt az egészet,
ember vagy, tehát jól csinálod a rosszat is,
és olyan szépen,
és ingyen,
a számadást meg dobd a kukába,
felnettél vagy fel fogsz,
amikor felaprítják az utolsó zongorát,
és az utolsó verssel begyűjtanak alá,
akkor lesz vége,
a nők ezt azonnal megértik,
de hiába,
éppen ők nem teszik könnyűvé a dolgot,
ezt már tényleg nem magamnak mondom,
beszélünk valakihez, aki három, öt kedves személy,
és szól a zongoraszó, miközben süllyed a Titanic,
vagy érzed még azt az érintést, azt a hetet,
vagy kamasz vagy, és nagyon fáj,
és fáj az is, hogy most már nem tud annyira fájni,
és fáj, hogy nem fogadod el, hogy ez a bölcsesség,
frászokat!
nem a józsefattilai öl hiányzik, és nem a muszáj,
hanem az érettség kibaszott közönye fáj,
vagy a közöny kibaszott nagykorúsága bennünk,
bocsánat, átvert, megvezetett, bosszantó, #metoo,
aki hallgat ma, gyáva,
aki hallgat ma, bolond,
aki beszél, tanuljon meg hallgatni is előtte,
szeretlek

JÉZUS ALE I

Ha belőlem iszol, szomjadat oltod.
Ha belőlem iszol, örökké szomjas leszel.

NÉPDAL HELYETT⁷

Piros alma gurulj csak, legurulj

Népdal helyett gyümölcsöt, magyart, frisset, primórt, termelőit. Mezőn ringott, az Őrségben, vagy Zemplénben, vagy Szecsuánban, ahol a jó emberek, világos ég alatt, mint eső alatt a szendergés, szintet ugranak. Egy nap alatt te is el tudsz érni az Értől az óceánig. Ha velem utazol, biztosan. A pálinka minőségét a napfény adja, és a gondoskodás, a szakértelem. És a cefre hófoka. 18-21 fok. Ha az udvaron érződik a gyümölcsillat, akkor az nem a pálinkában lesz. Adán tanultam. Pálinkaforradalom van egy ideje. Borforradalom is. Minőségi, spirituális ugrás. Lehet, hogy csendes apokalipszis lesz, sima tudatszintemelkedés. De lehet, hogy zajos, véres örület. A megérkezést és a jelenlétet ez nem érinti. Szeretve lenni minden időben annyi, mint egy kacagó barack landolása a gönci pázsiton. A Zsurló-közben.

---

⁷ rögtönzött vers [Szusza] szavaira: piros alma, kék ég, napfény, ringó mező, utazás, megérkezés

RÓZSAFŰZÉR

*Idvez légy Mária, kegyelemmel teljes,
Az Úr van teveled,
Áldott vagy te az asszonyok között,
És áldott a te méhednek gyümölcse, Jézus,*

1. Ki megadtad nekünk Trianont, hogy növekedjünk alázatban, türelemben, hitben, hogy megtaláljuk mindennek a magasabb értelmét, és kivárjuk az idejét.
2. Ki tudod, hogy ökümené volt, van és lesz, lélekben és papíron. Merített, szép, szentendrei papíron.
3. Ki ismered a szeretet 10.000+1 árnyalatát.
4. Ki szereted és kibékíted magadban a magyart a szlovákkal.
5. Ki szereted és kibékíted magadban a magyart a románnal.
6. Ki szereted és kibékíted magadban a magyart a szerbvel.
7. Ki szereted és kibékíted magadban a magyart a zsidóval.
8. Ki szereted és kibékíted magadban a magyart a magyarral.
9. Ki szereted és kibékíted magadban a koldust és a herceget.
10. Ki megpróbálsz minket, együtt és külön-külön.
11. Ki sírsz a Himnusz alatt.
12. Ki láttad feljönni a népek csillagát.
13. Ki láttad lemenni a népek csillagát.
14. Ki tudod, hogy egy rövid perc annyi, mint 60 végtelen másodperc.
15. Ki szívből megveted a szívből megvetést.
És a kishitúséget, a rombolást, a közhelyeket, a pátoszt, a fanyalgást.
16. Ki látod, hogy mi van.
17. Ki látod, hogy mi lesz. Mindig és újra.
18. Ki nem vagy haragtartó. De nem sörözöl együtt a kufárokkal.
19. Ki levitted a légzést, és átlépted az anyagot.
20. Ki jól viseled a benned nem hívőket.
21. Ki jól viseled a benned hívőket és nagy türelemről teszel tanúbizonyságot.

22. Ki érted és szereted is a viccet. Meg a rossz pálinkát.
23. Ki buzgón keresed az élet értelmét, és telefonos segítséget is elfogadsz.

24. Ki érted a szóközöket.

25. Ki szereted a verset, főleg a két- és négysorosokat.

26. Ki ott voltál a nyelv keletkezésénél.

27. Ki egy vagy velem.

28. Ki tördelted a Mester és Margarétát.

29. Ki nagy gourmé vagy.

30. Ki nagy esztéta.

31. Ki nem veted meg a jó falatokat a nagy böjtök után.

32. Ki szereted a jazzt, a bluest, a népzeneét, az antifónákat és a csendet, ami egyre ritkább.

33. Ki virággal megveretett.

34. Ki a szenvedésünk alatt vért izzadsz.

35. Ki végtelen vagy, mint az emberi önzés, és százezermilliárd galaxis.

36. Ki meleg vagy, mint az ember szíve.

37. Ki érted a nőt.

38. Ki megérted a férfit.

38. Ki nem szereted a szivárványos képeslapokat, giccses könyvborítókat, naptárakat.

40. Kit zavarnak a zavaros elméletek.

41. Ki tiszta vagy és őszinte, mint egy emberi könny.

42. Ki tud hallgatni is.

43. Kinek mindenki is kedves.

44. Ki Csíksomlyón és Kirkukban is otthon vagy. Máriapócson. Moszkvában, a Fehér Házban.

Az Andrássy út 60-ban.

Recsken.

45. Ki fiú vagy, de lehetnél lány is.

46. Ki robogóztál már Rómában, az Angyalvár alatt.

47. Ki kétoldali légnyomást kaptál a lövészárokból.

48. Ki tiszteled apádat és anyádat.
49. Ki a törvény szellemét követed, nem a betűjét.
50. Ki láttál már villamosszéket, abortuszt.
51. Kinek sok van a rovásán.
52. Ki meg tudsz bocsájtani értünk magadnak is.
53. Ki áldd meg a magyart. Ha jókedvű, ha pártos.

MÉG NINCS ITT⁸

a klasszicizálódás ideje.

Valójában el se múlt.

Nosztalgiam van a gregorián iránt, fáj, mint a meg nem hallgatott
kérés, s a tudat, hogy kérni is tudni kell.

És a bálnák.

Tízezer év óta vetik ki magukat egy kedves öbölben,

Nem tudni, miért.

Öngyilkosság vagy áldozat?

Az áradás dicsérete?

Kollektív tudat?

Vezeklés?

Félelem?

Emlékezés valamire, ami annyira szép,

Hogy meg kell érte halni?

Őskép, archetípus?

A jelenések könyve?

Parasztbiblia?

Egy párat mindig sikerül visszaterelni a tengerbe,

Az életbe, post mortem.

A víz összeköt,

A női táska szétválaszt.

Klasszikusra és modernre,

Korra, időre, szerepekre.

Hidegségen a rotunda, kerekgyház, kirk, church, Kirche,

---

⁸ rögtönzött vers [Józsi] szavaira: dicséret, ártalom, áradás, lélekemelés, emlékezés, ridegség, hidegség

Szívemben körosztó.
Fertőbe merülés, Balf, Rákos.
Ridegtartás van,
Folytonos szakmai ártalom,
A lélekemelés elmarad.
Mert eleve fent van.
Alive.

JÉZUS ALE II

Előtted a sivatag.
Utánad az özönvíz.
Fordulj meg, és igyál.

ASZÁLY⁹

A nedvességet az élettől elválasztani nem lehet.
Olyan ez, mint nekünk egy narancsliget.
Nem érted, nem ismered, de hiányzik.
A homok is.
Nappal megveszel,
Éjjel megfagysz polárpléd nélkül.
Tudod jól.
Ha csak rágondolsz, fázni kezdesz.
Vagy izzadni.
De remegni mindenképp.
A beszéd pont olyan jószág, mint a csend.
Hizlalni kell. Szájjal, szívvel, lélekkel.
A jó gazda szemével.

A pasztellen kottaállvány, porszag, ócska faburkolat,
Ha csak ránézel, recseg.
Mint mi is, minden eresztékünkben.

---

⁹ rögtönzött vers [Luli] szavaira: polárpléd, nedvesség, narancsliget, pasztell, kottaállvány, porszag, kanál méz, faburkolat

Egy kanál mézet, ha kicsorgatnál bár az ablakpárkányra este.
Sok hangya gyűlne oda, talán dongók, verebek is,
Hernyók, szöcskék, egy egész siserehad.
Nagy tolongás lenne, és neked kellemetlen.
De nekem összefutna a nyál a számban a gondolatra,
Hogy lassan kézbe veszed a kanalat,
És megforgatod,
Majd a levegőben tartod pár pillanatig,
És várod, mikor csöppen le az első csepp méz
És hova.

JÉZUS ALE III

A Krisztusokat mindig megfeszítik.
De ők mindig feltámadnak.
Belefeszülnek az életbe.
A csendbe.
Nyújtanak.
Lazítanak.

EVERNESS¹⁰

Mint mikor egy mázsa pihét kifúj a kezedből az orkánerejű szél,
miközben szélcsend van, süt a nap, és te nem érted, hogy hogy
láthatod a mennyországot ilyen közlelről, ilyen fiatalon, gyónás
nélkül, szakítás után, csak úgy.
Csak így. Reszket a bokor, mert.
Mert áradás van, flow van, dharma van, jóvilág van.
Hónapok óta.
Az esőfelhőkből is ez lóg le, benne van a levegőben, minden
hihetetlen találkozásban, a tóparton,
Pilisszentlászlón, Bécsben, Szentendrén, Ozorán

---

¹⁰ rögtönzött vers [Csabi] szavaira: mázsa, párkány, zsolozsma, tópart, szédülés, magány, rágalom, cserzett, reszket, szeret, kevély, zsugor

– ha a magány a társaságban ilyen édes, bevonulok.
Bort sem iszom, se rövidet, se hosszút, ez így is fullos.
Lehet pakolni a pincében, folytatni a kertben, rendszerezni
a csavarokat, a zsugorcsovét, hordani még egy kicsit a földet,
a köveket, murvát, homokot A-ból B-be, majd B-ből A-ba,
és ráülni a kupacra, ledöngölni, gallyat darálni, flexelni, támfalat,
járdát építeni, támasz lenni, meg ilyenek.
Hogy ezt csak másokért csináljuk, rágalom.
Hogy csak magunkért, rágalom.
Adni jó, együtt lenni jó.
Örök hariban nem annyira.
Szeret-nem szeret, ki nem szarja le.
Jó, hogy vagy.
Jó, hogy lehetek.
Jó, hogy van terünk és időnk erről beszélni.
Ha már görcs van, szédülés van, rombolás, kevélység,
és akkor annyi.
Annyi évgyűrű, annyi sikoly a cserzett bőrökön.
Annyi fejenállás, annyi tantralézés, annyi reggeli
és annyi akro jóga.
Ha a párkányról lenézel,
Ha befejezem a zsolozsmát,
látni fogod a saját félelmeid.
Hogy ennek a földi mennyországnak nem lesz vége.
Sohasem.

KÉT MOLEKULA

Két molekula ütközik.
Két fedetlen, csupasz részecske a vákuumtól való végtelen
iszonyában egymásnak feszül.
A felszabadult hő – lélek.

PONT, MINT A NAGYAPÁD

Pont, mint a nagyapád,
ki mindig a Pi-vizet,
pont, mint az életem,
ha elmúlt a bűvölet,
pont, mint a tűz,
ha giccs lesz, és hamu lesz,
pont, mint a test,
mit fölvehetsz, levehetsz,
pont ugyanúgy,
ha téged is, engemet,
kértem a Jóistent,
mondtam a szépeket,
tudtam a végét,
tudtam az elejét,
lélek volt mindenben,
neked csak lejtmenet,
széttört és tönkrement,
most aztán cseszheted,
pont, mint a nagyapád,
ki mindig a Pi-vizet,
neked is jó napot, kőmíjes, kőmíjes,
hoztam az ebéded,
derüljön életed,
Tiborom is meghalt,
népem is nagybeteg,
állok a várfalnál,
kötésem leveszed,
a kötés nem jó szó,
túl sok az értelem,
kibújik a pátosz,
elmehetsz felőlem,
elmehetsz anyádhoz,
nemes és nemzetes
nyelvünkhöz, apádhoz,

ahogy ők mozdulnak,
ebből lettem,
versből vagy te is,
mondj fel engem.

SZERELEMPATAKA

A lovakról is el kellene gondolkodni.
És a derék helyi etruszkokról.
A jövőmondókról, a vidám legényekről és leányokról,
akik maguk is lovagoltak, ügyintéztek férfi módra, jogban
egyenlőek, szépek voltak, szép házakat építettek, vizet, jó energiát
csatornáztak, cserepeztek, pártáztak, róttak, táncoltak, itták a jó
borokat, szerették a családjukat, az életet még a halál előtt, két
mosolyért, egy ölelésért bármit odaadtak, beleszótték a tájba
Szerlempatakát, és ha kiszáradt, ha megáradt,
ha nagyon szorított,
lehenderikáztak együtt a domboldalon.

REMEGÉS I

El se kezdődött, és mégis folyton tart.
Mint az esők bennünk, az erdőtüzek.
A szakítások, a magányos reggelek.
A levendulamezők, a szigetcsúcsok.
Mint mennybevételünk után,
Helyettünk.

SZEMÉRMES PAJZÁNOK

Azt hiszed, hogy nem vettem észre, milyen könnyedén,
pajkosan-nevetve húztál be a csőbe, pedig te is tudod: őseink
a halottak egyik szemére aranyat helyeztek, másikra ezüstöt,
hogy a túlvilágon is lássák a Napot és a Holdat, hogy világol,

aki tehát szemérmes, már nem viháncol, nem ficánkol,
nem etimologizál, nem pörög, csörtet, nem forog fenn, nem
bölcsködik, nem szájal, mondikál, nem bikalkodik, fehérnépek
után nem koslat, nem benderézik, nem csecserézik már, nem
küld el senkit a szeme világába, nem teszi a nagy legényt, kicsibe
se aprít, nem vankujkodik, nem toporog, nem tetentók, nem
zelegor, csajbota, egyik lábáról a másikra nem áll, csihányra nem
pesel, nem feszedezik, kert végiben nem szeplet, nem cseszlet,
ganét többé nem hány, hanem hát, jobb dolga nem lévén, lesüti
a szemét, feltűnést nem kelt, nem sertepertél, nem fészkelődik,
nem gamatkodik, nem dobálja magát, feltűnési viszketegségben
nem szenved, nem fingik a finomlisztbe, nem pirít senkire,
nem fuzsitus, senkit meg nem kujakol, meg nem sirít, nem
veselkedik, rokolyákon nem matat már, bé nem huncutkodik,
senkit meg nem sasol, nem olvas rá átkot, puhakönnyű
szavakból nyaka köré nem fon láncot, derekára ölelést,
mindig szebbet, óra láncot,
farkasfogat, kikericset,
csendben van, de éberen,
asztrál-testben megpihen,
Napját nézi, más világát,
ki maga is fény,
örök forrás,
adatközlő,
menő csávó,
bódhiszattva,
dohányvágó,
hajdina tán
örökléthez,
feljebbvitel,
levél, hitves,
razglednica,
szóköz.

sokezer éve araszoló csend
nyelved hegyén.

HOGY LESZ EBBŐL LAMENT? I¹¹

Ha elérhetetlennek tűnsz, tartja a mondás, kapósabb vagy.
Már ha elér valaki.

A másik diszciplína a bukolikus, düreri melankólia,
a csakvelem, csakveled, holtomiglan, fogod a kezem,
és őrizem a szemed.

Addig, és ne tovább.

Andalító ringás a csónakban, smúzolás.

Ó irgalom anyja, vagy törvényes képviselője!

De egységben az erő, közelítsünk.

Egy kis decens olivin a ruha alatt, pont ott,

Egy kis kőkemény Sosztakovics,

Néha Rahmanyinov,

Jókor lenni jó helyen,

Felállni,

Megtartani,

Támogatni,

Felrázni,

Elengedni,

Elmenni szó nélkül,

Ott teremni,

Felvenni a fonalat, ha kifeslik az öltés, csendben.

És azok mindig kifeslenek.

Ez a természetük.

A hortenzia nem virág

A medve nem játék

A győzelem nem számít

A szépség mulandó.

---

¹¹ rögtönzött vers [Viki] szavaira 1: egység, szépség, olivin, Rahmanyinov, diszciplína, hortenzia, csónak, öltés, melankolikus, elérhetetlen, győzelem, lament

De ez az egész, most így, valahogy mégis nagyon szép.
Ordítani tudnék.
Nagyotölelni.
Sírni.
És megint szidni a nőket.
Csak most, csak neked.

GENDERATTACK

a Százszorszépek c. film forgatókönyvére
(Vera Chytilová, Csehszlovákia, 1966)

*végül is romlottak vagyunk, vagy nem?
utókezelő központ: halj meg, halj meg, halj meg!*

De mielőtt meghalsz, élj.
Egyszer élj,
Élj a jogaiddal,
Operáld át magad,
Ne félj,
Létesíts szexuális kapcsolatot
A húgoddal,
Szamarakkal és kecskéekkel,
És friss vagy jól konzervált hullákkal,
Ciki?
Nem ciki.
Ki kell próbálni mindent,
Azért, mert valami utálatos,
Nehogy már tilos is legyen,
Hát nekem még ez sem megy,
Semmi se megy nekünk,
Ne légy utálatos,
Tejes a melled, de nagyon jól áll,
De mert melled van,
Nehogy azt hidd,
Hogy nő vagy,

És ha nincs melled,
És nem menstruálsz,
Még lehetsz az,
Vagy valami más,
Bármi, amit csak akarsz,
Jogod van hozzá,
És a külön vécéhez,
Engem ez már nem szórakoztat,
Én már unom a banánt,
Ki kéne találni valami újat,
Jaj, csak történne már valami!
Menjünk máshová,
Itt nem lesz semmi hepaj,
Csináljunk valami nagy dolgot,
Lófráljunk,
Pasizzunk be,
Pukkasszunk polgárt,
Ha látunk,
Fogadjunk örökbe,
Botránkoztassunk meg,
Igyunk bort szívószállal,
Műanyag pohárból,
Öltözzünk feketébe,
Holnap fehérbe,
Mint a szüzek,
Legyünk kihívóak,
Hagyjuk magunkat megerőszkolni,
Hát nem mindegy!
Valaki vagy,
Senki vagy,
Ugye nem leszel utálatos hozzám!
Jogod van senki lenni,
És az már valami,
És ez minden,
És mindent lehet,
És mindent kell,

Ki kell próbálni mindent,
Addig nem vagy valaki,
GMBTXP,
Temerinben megint magyarokat vertek,
De Temerin nem Szerbia?
Hogy kerültek oda magyarok?
Biztos a hatvannégyvármegyések vitték oda őket, fúj!
De nekünk csak 19 megyénk van, nem?
A hatvannégy biztos valami elírás,
Mint a vármegye,
Tegnap román kürtős kalácsot ettem,
Hogy az milyen király volt, te!
Tudnak valamit ezek a románok!

Petrás Mária,
Petrás Mária,
Mivé lettél
Csángó pária

Angyal,
Csak nem repül.
Korpa közé keveredett.
Egy levegőt szívott velük,
Egy követ fújt,
Fújta a követ, fúj,
Jeszusom, egy állat,
Kövezzük meg!
Akasszuk fel!
Házás!
Még szülhet is!
Az ördöggel cimborál!
Imádkozik, nem ítélkezik!
Mebocsájt!
Halj meg, halj meg, halj meg!

Nem ebben a században kellett volna születned

Mindenki hazudik, így aztán
Soha nem derül ki semmi,
Senki sem ért semmit,
Minden elromlik ezen a világon,
Legyünk mi is romlottak,
De a számlát ki fogja fizetni?
A holtak már szart sem tudnak

Ne izgassa fel magát, kérem,
Csak óvatosan azokkal a csontokkal,
Csontocskákkal,
Hova ilyen sietős?
Csont, csont, vesszőcske,
Készen van a tervecske,
Én élek, te élsz, mi élünk,
Nekünk mindent szabad,
Nekünk mindig igazunk van,
Nem bizonyítja semmi, hogy vagyunk,
Fogyasszunk inkább gyümölcsöt,
Cigarettazni kötelező,
Mit játszol, szüzet?
Ez förtelem!
Most tele leszel csomóval,
Már egyáltalán nem szeretlek téged,
Felháborítóan romlott a világ, ugye!
Most én fekszem itt, de képzeld azt,
Hogy nem én vagyok,
Mégiscsak disznóság,
Hogy nem vesz észre senki bennünket!
Lehet, hogy mégis hiányzik belőlünk valami?
Tulajdonképpen mit keresünk mi itt?
Te komolyan azt hiszed,
Hogy szó van valamiről,
És tényleg van valami?
Nincs itt semmi.
Ha meghal valaki, ha kinyiffan,

Akkor lesz valami.
De hát ki tudja megmondani,
Hogy mi kik vagyunk?
És hogy te egyáltalán vagy-e?
Mi boldogok vagyunk,
Mi tökéletesek
És makulátlanok vagyunk,
Mi mindentudók vagyunk,
Tévedhetetlenek,
Mi nagyon elfogadóak,
Nagyon semlegesek,
Pártatlanok,
Teljesen függetlenek vagyunk,
Nagyon korrektek,
Bölcsök és szépek,
Sőt gyönyörűek,
Ellenállhatatlanok vagyunk,
Miért nem vesznek észre bennünket?
Miért van itt ez a víz, a part, a móló?
Miért nem fogadhatunk örökbe?
Miért fázom, és miért nem fázom?
Na, miért?
Miért vannak a folyók?
És az öblök?
Miért, fiacskám, miért?
Miért, miért, miért?
Halj meg, halj meg, miért?

Mária, Mária,
Marzsenska,
Piros rózsza,
Fehér rózsza,
Szentendrei bárányocska

Egy dolgot végképp nem értek.
Miért épp azt mondják: szeretlek?

Miért nem mondják pl. azt, hogy tojás?
Érzed, hogy múlik az élet, ne légy utálatos velem,
Imádlak, mi lesz velünk, mi lesz velünk,
Halj meg, halj meg, halj meg,
Tudod a nevét?
Tudod, hogy nem tudom.
Ennyi volt A-ból, nézzük a Bé-seket,
Breiviket lesittelték,
Beranek nem jó, túlságosan lírai,
Beállt dolgozni, a marha!
Inkább menekülne,
Rémes, hogy nem találok itt egy vacak H-betűst,
Tolvaj vagy,
Sose hittem volna, hogy ilyen is van,
Ne vágj fel,
Én sokkal romlottabb vagyok, mint te,
Én már a lovakkal is csináltam,
Mondd meg nyugodtan, ha ciki,
Teljesen kimerültem,
Nem tudok újat kiagyalni,
Te meg szoktad érteni, ha szó van valamiről?
Most miről van szó?

Roszzabbnak kell lennünk,
Sokkal rosszzabbnak,
Tudod, mitől jött rám a frász az elébb?
Hogy nem látott minket az a vén marha

Mária, Mária,
Fénymadonna,
Fénynek lánya,
Fények éke,
Előretolt helyőrsége

Látod, mégiscsak vagyunk,
Állati klassz, hogy megint itthon vagyunk, nem?

Miért akar minket elrontani?
Ki akar minket elrontani?
Mi még fejlődésben vagyunk,
Mi már romlottak vagyunk,
Mi tökéletesek vagyunk,
Máskor jobban vigyázzatok, kislányok,
Mert ez így nem szép,
Hogy tele vagytok csomókkal,
Azért birizgálja a csőrömet,
Hogy az az öreg hapsi nem vett észre minket,
Ugyan kérlek, az a vén trotty?
Elvégre mi fiatalok vagyunk.
Mindketten fiatalok vagyunk,
És előttünk az egész élet!
Én máris kajás vagyok,
Már érzem, hogy mi a szerelem,
Menj a fenébe, izgat?
Nyugodt lehetsz, hogy nem,
Mi lesz velünk, lányok,
Mi lesz velünk, lányok?
Ti mindig rohantok valahová,
Kislányok, kislányok,
Egyszer még pofára fogtok esni,

Csak így végződhet,
De helyrehozható, amit elpusztítottak?

Kérem szépen, mi segítségért kiáltunk,
Mert mi, kérem szépen, romlottak vagyunk,
Segítség, segítetek, emberek, segítség!
Nem akarunk romlottak lenni, segítség!
Szorgalmasak és jók leszünk,
Jók és boldogok,
Mindent helyre teszünk
Minden szép lesz megint, és tiszta,
Boldogok leszünk,

Szorgalmasak leszünk és jók,
Gyönyörű lesz minden,
És ragyogni fog,
Ki kell takarítani,
Meg kell tisztogatni,
Át kell világítani,
Újra kell építeni mindent,
Mindent tisztává varázsolunk,
Mindent lecsendesítünk,
Mindent a helyére teszünk,
Csodálatos lesz minden,
Ezt is eligazítjuk,
Ezt is a helyére,
Ügyesen,
Gyönyörű rend lesz,
Á, ne hülyéskedj!
Szép lesz, gyönyörű lesz,
Ezt is kifényesítjük,
A kanalakat és késeket,
Ragyogó tisztaságot csinálunk,
Csodálatos lesz,
Szép lesz minden,
Mindent visszarakunk,
Tisztaság lesz,
Rend lesz,
Nem pazarlunk,
Mindent megbecsülünk,
A földről is fölszedünk mindent,
Kiegyenesedünk,
Kihúzzuk végre magunkat,
Nők leszünk,
És férfiak leszünk,
És költők,
És gyerekek leszünk,
Fiúgyerekek,
És kislányok leszünk,

Papamamást játszunk végre,
És megházasodunk,
Férjeink lesznek,
Gyerekeink lesznek,
Életcéljaink lesznek,
Dolgozni fogunk,
Hasznára leszünk a társadalomnak,
Hasznára leszünk Európának,
Hasznára leszünk a világnak,
Önazonosak leszünk,
Alázatosak leszünk,
Szerények, elfogadóak
És megértőek leszünk,
Mi bocsánatot fogunk kérni,
Mi mindenkinek megbocsájtunk,
Mi szeretni,
Tisztelni fogunk mindenkit,
Minden teremtményt,
Nem eszünk húst,
Nem leszünk utálatosak senkivel,
Aki tiszteli a törvényeinket,
A kultúránkat,
A szokásainkat
És a lányainkat,
Aki ismeri a határokat,
És viselkedni és kopogni tud,
Mi mindenkit meghallgatunk,
Mindenki jogáért,
Önrendelkezéséért, szabadságáért,
Méltó életéért kiállunk,
Mi kitűzzük a székely zászlót,
És a skótot, szorbot, katalánt,
Elzarándokolunk Csíksomlyóra,
Szépen élünk majd,
Isten malmára hajtjuk a vizet,
Szülni fogunk,

És szoptatni,
Lélekben gyarapodni,
Nagy karriert futunk be,
Sok-sok Elcaminót,
Jaj de jó lesz!
Jól kimmelőztük magunkat!
De legalább rend van.
Te, én boldog vagyok!
Igen, mi mindketten boldogok vagyunk!
Mi tényleg boldogok vagyunk!
És ez egyáltalán nem ciki

Csak nehogy leszaladjon
Egy huncut csontocska

HOGY LESZ EBBŐL LAMENT? II¹²

Először is: abzug vágy. Elfogyott, elkopott,
kiment a divatból, bár be se jött volna.
És ez a szituáció! Kedves magyar honfitársaim,
határon innen és túl, kedves mélymagyarok
és hígmagyarok, kedves progresszívek
és megfontolva haladók, libek és ilibek,
kedves finnugristák, kedves szittyák, népiesek
és urbánusok, rappelők és rockregősök, szlemmerek,
petíciókat aláírók, tüntetők és kitüntetettek, ti kedves
elégedettek és ti, örökös fanyalgók, nyelvmágusok,
hangzóváltásosak, bemondók, és lemondottak,
büdös kofák és úri cafkák, helyzet van, hölgyeim,
uraim, celebek! Az a szituáció, hogy valójában
nincs szituáció. Csak helyzet. Nemes egyszerűséggel.
Van. Szép, régi, és magyar. Mint oly sok más szó is
az idegenből, ebből a gyökből, ebből a tiszta

---

¹² rögtönzött vers [Viki] szavaira 2: vágy, erő, Felvilágosodás, szövet, szederinda, ölelés, zöld, lélekharang, őszapó, mulandó, remény, sodródni

pannon forrásból, ugye. Na ugye. És ha ezt így kimondom, akkor már tényleg helyzet van. Itthon egyébként mindig. Folyton-folyvást, furtonfurt. Maradjon is így. Addig van költészet, és addig van remény. Bort és szódát iszom, fröccsöt, a magyar pince támad. Átlényegülés.

Mert minden mulandó.
És minden örök, na így. Így örök.
Ami kicsi elmúlik, annyi sok marad meg belőle.
Ahova a szederinda felkúszik, ott tánc van. Sőt táncház.
Táncház a fejekben, a fülekben, de még a lábokban is,
és a gatyákban, meg a szoknyák és pendelyek alatt.
Ahol sodródás, erőnek ereje, ölelés, kapaszkodás,
centrifugálisok és centripeták, belső villanyosság, vágy is,
ami nincs, megvilágosodás, villany fel-le, s mikor hogy.
A szövet átizzadt már rég, a zöld vászon lucsog, cuppog
a cipő s a csizma, a test csak forog, önnön középpontja körül,
ami a lélek. Harang. Ásó, kapa, reménynek dupla feneke, őszbe
hajlás, meghitt beszélgetés a verandán, kis huncut borocska,
dobbantás lábbal, csettintés nyelvvel, feltörő emlékek,
szalmaillat. Pimpós bor lötyögtetése.
Csúrdöngölés.

A BELSŐ ARAB II

A belső arab már terrorista.
El fogtok veszíteni.
De költészet nélkül nektek is annyi.

POGÁNY ZSOLTÁR II

A szerelem, ha elengeded,
felszabadít.

A PROGRESSIÓRÓL, A SZATYORBAN

Azt mondják az okosak, a világpolgárok, az európeerek, hogy haladni kell a korral, minden szín alatt, mindenben, mindenkor, és feltétlenül. Mert különben lemaradunk valamiről. Valami nagyon fontosról. Végleg és jóvátehetetlenül. És nem jutunk célba sosem. Vigyázó szemeink vessük, csak vessük.

Hát jó. Okostelefonom még nincs, de vettem progresszív lencsét. (a szomszéd asztalnál egy vidám idős társaság épp szelfit készít. szelfibottal. pedig akár engem is megkérhetnének rá. igaz, akkor a versből maradnának ki). A progresszív lencse egyébként fantasztikus. Most szokom. Három távolságra is jól lehet látni vele. Távolra, középre és egész közelre, olvasni, írni.

Most mégis zavar, leveszem.

De más gondok is vannak. Például ezek a holt szögek.

Körülöttem, lent, minden homályos.

Nem látom az utcán, a lábam előtt heverő témákat.

A köldökömet sem tudom nézni.

Nem hordhatom magasan az orromat sem, mert akkor a középső éles is bekerül a homályos szférába.

A jó tartás is fontos, és csak semmi hirtelen mozdulat.

Legjobb, ha határozottan nézel előre, a megcélzott ponton túl, szinte becsukott szemmel koncentrálsz a jövőre. Ami lent van, nem fontos.

Ami fent van, tudod.

Aki melletted van, érzed.

Megint a lábadra lépett.

Együtt haladtok, láb-a-lábon.

Kitartóan, minden szín alatt, minden körülmény között, és ellenére, feltétlenül.

Mert Nyugaton kél a nap.

Még ha bele is döglötök.

Mert Keleten kél a nap.

Ha bele is döglünk.

Mert aki nem ilyen, az olyan.

Maradi, délibábos, bógatyás, ostorpattogtatós, alternatív, műveletlen, borgőzös, szittya, hétszilvafás, magyarugaros, dagonyás, Ady Bandi unokája.

Bezzeg mi! Muszájherkulesek a sötét magyar éjszakában!
Csakazértisváteszek! Mi tudjuk a tutit,
és meg is mondjuk! Helyettetek is!

A kívánt rész tetszés szerint aláhúzendő.

De könyvbe azért ne tessék firkálni, ha lehet.

Az irodalom akkor szép, ha tiszta, és ropogós.

És hiteles.

És igaz.

Nem igaz?

DIVINE LAMENT¹³

21 óra 21

Két perce nem vagyunk egy hullámhosszon.

Három perce nem szólsz hozzám,

nők után koslatsz, őket szolgálod,

nem a Nyílegyenes Ösvényt.

Csigalassúsággal vágod a képembe

az utolsó szó jogán, hogy: Mozambik.

Hát jó.

Ha majd megint csalódunk a szerelemben,

ami nincs, majd elmegyünk oda, ami van,

à la carte hungaricum, búvalbaszás-outsourcing,

azonosság-tudat-keresés. Kámaszútra-trip nő nélkül,

elég leszél te nekünk és fél Afrikának, te kedves,

Bercsényi utcai Shiva. Shaktinak ott a perzselő csend

és a honvág, hol értik még a hexametert, de az meg micsoda.

---

¹³ rögtönzött vers, felolvasás után [Divine&Delicia degusztációs borbár és kávézó, Bp.] a közönség által megadott szavakra: azonosság, kandúr, vázlat, üresség, csiga, outsourcing, kaland, szeg, Schrödinger, gyötrelem, Chagall, Mozambik

Beszélg hozzám, Mester,
figyelj rám, fordulj felém, taníts, de hagyd otthon a légycsapót.
Beszélg hozzánk, figyelj ránk, fordulj felénk, legyél jelen,
ne csak itt, ordítsd magad rekedtre, hörögj, sivíts, sipíts,
sivalkodj, könyörögj, csapongj, csapkodj, szegj meg
minden törvényt, azért az egyért.

Aztán hallgass.

Sebzettek vagyunk mind,
fázunk, rettegünk,
s látom te sem vagy jól.

Eddig minden Shiva behalt ebbe,

Schrödinger sem jött ki jól a kandúros kalandból,

a nőket és Chagallt meg fedje jótékony homály.

Ami nekik gyötrelem, az bennem üresség, benned rossz csend,
s ez az egész maga a homeopátosz.

De meghalni úgylis egyedül kell.

Újrakezdeni is.

Degusztálni.

JA JA-DÍJAS KÖLTŐ CSONTVÁRYT KERESI

Mert a szellemi embernek a konkrétum már felüdülés.
Támpont, ürügy a meditációra, a levitációra, a nulladik
típusú találkozásokra.

Jajce.

Schaffhausen.

Hadik-ház, lelkes egyesületi tagok.

Szép nők, szép férfiak.

Egy Gerlóczy Gedeon-épület.

Gerlóczy Gábor.

Szerette a Mester az italt? Az elején nagyon is,
egy kis srácot küldött el mindig a kimérésbe.

Aztán az ügy fontosabb lett.

Szerette a Mester a nőket? Az elején talán.

Aztán az ügy fontosabb lett.
Szerette a Mester a szecessziót? Nem tudom.
Lechnert, a másik mestert mindenesetre megátkozta,
mert gúnyolódtak rajta a Japánban.
Abban a pillanatban a kecskeméti városházát megrogyasztotta
egy földrengés. Mert a szavaknak, a gondolatoknak súlya van.
A fénynek ereje.
A sötétnek erőtere és koalíciói.
Csatlósai. Lobbistái.

A Hadik-ház építtetője Dr. Palócz Ignác orvos már
pályája kezdetén érdeklődést mutatott a kísérleti, alternatív
gyógymódok iránt. Úgy vélte, a leghathatósabb gyógyszerek
a levegő és a világosság, a víz, a nyugalom és mozgás, megfelelő
étrend, alkalmas lakás és éghajlat, villamosság és ártalmatlan házi
szerek. Ide vezette a sors Csontváryt, majd Gerlóczyt,
majd engem.

Ebbe az artdecos-eklektikus konkrétumba.
Az ötödik emeleten elől volt a műterem,
hátról a ház munkahelyiségei, mosószobák, mángorlók,
vasalók, szárítók. A segédházfelügyelői lakás, pont fölöttem.
Amit megvettem, ahol kreatív műhely lesz.
Szeretem a jó bort, a szecessziót, szerettem a nőket.
Mindig vannak fontos ügyek.
Most épp a tűzzománc és a vers.
Az őstörténet.
Az európai ethosz, és annak szétesése.
A válság, ami lehetőség.
Az Emlékműterem és Műhely.
Laci támfala a Fészekben.
Lili virágkoszorúi.
A tiszta levegő és a világosság.
A víz, a strangcsere.
A mindennapi mozgás és az irodalom összeegyeztetése.
A megfelelő étrend, a vendégvárás,
Kislányom öröme.

A fény és a szeretethiány ártalmatlan házi szerei.
Sugárveszély. Konstans plein-air.

ROTUNDA

Látod, szép, kerek a világ,
És fényből van, csak meg kell látni.
Lehetőleg még az alagút előtt.

VASLÁBI ELÉGIA¹⁴

Franz Hodjaknak nemcsak

A megvilágosodás előtt még minden
erőlködik és tötymörög.
Leginkább a szó.
Bújna bele a metaforába, ami.
Pedig előtte is volt élet, volt nyelv,- és volt válság.
Amikor az árják, irishmanok, szkíták, székelyek, szakák,
szikhek elindultak Indiába, ahol a kaszt rendszer.
Pedig az élet szerves és átjárható.
Ha a szeretőmnek születesz, nem biztos, hogy úgy is halsz meg,
ha erdődi sűdra vagy, még lehetsz brahman, római pápa,
ha ksatrijának, reneszánsz költő, ki kifosztja és jól megmatatja
a polgárasszonyokat az út mentén, miközben a török fenekedik,
– és ugyanarra nyomul.
Mondom, metafora minden, vagy majdnem az.
Csak van, amikor a titok és a lélek is meztelen.

Nagybaromlakon fülledt meleg volt, és valami
időntúli magány, mint egy Hodjak-versben.
Szászul Wurmloch, féreglyuk, farkaslyuk, verem.
És amíg mi az erődtemplom padlásán kórincáltunk,

---

¹⁴ rögtönzött vers [Réka] szavaira: tötymörög, mákvirág, cipőfűző, ablaküveg, tetű, árja, lingám-masszázs.

az egyetlen élő öreg szász belakatolta a kaput,
és mi bennragadtunk az időben, Zeit, Geist, Stille.
Jó csend.

Olyan sándoros.

Az egész délutánt a gyilokjáróban töltöttük, és lestük a perzselő,
kihalt utcákat, hátha támad még a napon kívül is valaki.

Bár egy helyi migráns unokája, hisz Egerben is maradt még
vagy 300 török a hódoltság után, aki inkább lett szépasszony
völgye, mint fekete leves. Nem siettünk, a mákvirág türelemre
intett, és a lingám-masszázs, hatha. Lábunk alatt döglött galamb,
törött ablaküveg, cipőfűző, csillárzsinór, poros katonakoffer,
és egy tetűként vánszorgó idő, mi túlcsondul, mint mindig.
Pedig tötymöröghetne is akár,
amíg mi rohanunk.

Lélekben vicinális.

A LAIKUS ÚTJA

göröngyös, egy életen át.
Ingyenes Kneipp-ösvény.

WAMSLER-SZVIT II¹⁵

1.

Nem könnyű a zománcos élete.
Hiába hevíl ott legbelül,
Nem remeghet a keze,
Mert eldörzsölődik a csillagpor az ujjbegyén,

---

¹⁵ rögtönzött vers a következő szavakra: tüzes, ragyogó, érzékenység, hevülés, tűzben születő, gyerek, napsárga, halotti lepel, cél, harmat, aktualitás, szemlélődés, virtuóz, lélek, türkiz, fenséges, tünemény, izgalom, feszültség, vidámpark, valóság, nap, televízió, lámpafény, kemence, zaj, kamera, csillagpor, gyémántvirág

Elfújja a kapkodva, orron kilélegzett levegő,
A huzat,
Egy hirtelen, rossz mozdulat.
De van, amikor fordított a gyerek fekvése,
És pont ezekre van szükség.

Mint a vers születése.
Mint az a nem triviális babrálás a teremtésnél,
Az Úr lelke lebeg a vizek felett,
És izgalom, és feszültség,
És valami elemi, kirobbanó virtuozitás.

2.

Minden igaz művészet tűzben születik,
Vagy tűzben hal meg.
Mert aki a szenvedélyt nem uralja, elég benne.
Vagy azonnal, vagy a sokadik égetés után.
Be kell osztani, mint az úti elemózsiát.

3.

És el kell indulni az úton.
Az egész, életen át tartó El Caminón.
Meg kell nézni mindent, ami útba esik,
Figyelni kell a jelekre, a találkozásokra,
És be kell tartani a törvényt.
És néha megszegni.
El kell menni a vidámparkok,
A zajos helyek mellett,
Át kell vonulni a rivaldafényen,
A televíziók és kamerák előtt,
Be kell állni a lámpafény és a bogarak alá,
Mosolyogva,
Mert egyszer vége lesz.

A cél úgyszólván a harmat a szívünk körül,
A külső,
Meg a belső csend,
Amiben talán felsejlik valami mélyebb összefüggés,
Ha szerencsénk van,
Ha kegyelmi állapotba kerülünk.
Mert ezeket nem lehet erőltetni, előcsalogatni,
Kizsarolni sem lehet a sorstól,
De késznek kell lenni, amikor.

Az érzékenység kemény dolog.
Napi edzés,
Napi aktualitás,
Napi rutin.

Tartós, használható, szép dolgokat teremteni
A sok semmiből és a kevés valamiből,
Amibe aztán kapaszkodni lehet,
Ami megtart, ami felébreszti és ébren tartja
Bennünk a szépet.

4.

Nem könnyű a zománcos dolga.
Puhából keményet,
Keményből örök puhát,
Anyagból lelket,
Sárból napsárgát, türkizt,
Halotti lepelből lakodalmas abroszt,
Gyémántból virágot,
Virágból fényerdőt,
Valóságból álmot,
Álomból jelent,
Napra napot,
Alázatot,
Nagy tüdőt,

Fenségesnek teret,
Tüneteménynek kifutót,
Holnap is,
És holnapután.
Minden időben.

A kemence szemlél.
A kemence ragyog.
A kemence dönt.

KÜTYÜDAL

Lájkollak, öreg,
ha van fidget spinnered,
ha tolod a smartphone-t,
ha vibrál a fogkeféd,
kávéfőződ ha sokat ér,
ipod az alap,
X-box és Nintendo,
Playstation dukál,
borotva anyukám,
tetkó a cickón,
orrban a gyűrű,
Niebelung mi a f*sz,
skywalker, router switch,
horogra akadsz,
riaszt a riasztó,
home a center,
quadcopter a drón,
a legújabb szkennel,
okos a telefon,
okos az óra,
a tévé is túl okos,
meg a kocsik ablaknyitója,
okos karkötő, okos szemüveg,

okos az otthon,
csak üres,
a walkmen már nagypapás,
nem vagy modern,
ha nincs térfigyelő kamerád,
ha a valóságot nem virtuális szemüvegen nézed,
ha nincs profi fémkeresőd,
elektromos cigid,
víz alatti kamerád,
full HD-d,
QHD-d,
SSD-d,
power LED-es lámpád,
vezeték nélküli billentyűzeted,
egered,
telefontöltőd,
csengőd,
vázálló bluetooth hangszóród,
lézermutatód,
rahedli USB-d,

de mit dugsz és hova?
hogyan töltesz le?
és fel ki tölt?

DDR2-3-4-5 memória, képernyőérintős kesztyű, dudálni fura,
napelemes telefontöltő, éteri hullámok, online banking befigyel,
ha offline vagy,
(US)B-terv,
USB-s pohármelegítő,
USB-s olvasólámpa,
USB-s mikroszkóp,
USB-s ventilátor,
USB-s táncszőnyeg,
USB-s köcsögök, médialelátó,
hol voltál és hol nem voltál,

4K, 8K TV,
a távirányító univerzális és tanítható,
mint egy hű állampolgár,

töltőből gyors és többfunkciós,
távolságban lézeres,
mobil nyestriasztó muzáj, halradar ohnehin, elektromos
kapásjelző, fitness óra, felmosó easy spin turbó moppal,
demagnetizáló, ha a nő delejes,
szilikonos muffinsütő,
krumplispirálózó,
csoki szökőkút,
hogyan vakuljak meg már,
ha még egyszer belém fut,
kerti törpe rendel,
nőnek hajvasaló, hullámosító, női piszoár, hajsütő, kis
piros szelfibot, LED-es zuhanyfej, stresszoldó lila mágneses
pörgettyű, kutya masszázs zuhany, ha eb ura nő, levegőben úszó
távirányítós cápa, agyamat eldobom,
WC kosárlabda.

szőrszálhasogatáshoz az intim borotva,
villanófényes házi szőrtelenítő,
szélerősségmérő is kell,
kinti hőmérő,
füben vagy uptodate,
orrsövényt nyíró,
raclette a sütő,
grillező szettel,
elmúlik a barátság,
merülő elemmel,
laptop, apple, zöldségek,
kezdőknek notebook,
tablet és iphone,
gyümölcszárító,
pörög a winchester,

digitális a tábla,
modemre felfűzve,

kapcsolat pipálva,

discman és ipad, imac és pendrive, ebook és ibook,
dobom a hacukád, ha kevés az IQ-d,
headseten felnövő kis üde figurák,
fotó és videó, wifi, lan, légkondi,
ha bírod szusszal,
leülhetsz pihenni,
frankó a szőrnyíró, a szakállvágó dettó,
király a nyomtató, zsír a projektor,
aktivitást mérő, párát elszívó,
aki tisztán lát, annak ködösítő,
párát a szigorú szembe,
mikrohullámú sütő,
hifi, erősítő,
mélyláda, kurkáda,
megbök a mcbook,
adapter, controller, webcamera figyelő,
a hűtőre ki figyel, a turmixgép ósdi,
epilál a fene, készül a smoothie,

*indulj el egy úton,
én is egy másikon,*

igo-val, 120-szal,
új appon merengőn,

ESP, ASR, ABS, PPC, Eco Driver Feedback, GPS, VDC, DSC,
ha bálga vagy, legyintesz,
ha magyar, nagymenő,
légszák je, tolatóradar je, övfeszítő mondom, dupla biturbó,
parkolási asszisztens, ha béna a pupák, okosautó tesztel,
önvezető masina, automata a csajos, hibrid a menő, és az

elektromos, hájpCar, iCar,
enyém meg a lekvár,
sok kell, hogy célba érj, turbózott hőskor,
nyomkövető,
    sávtartó automatika,
        digitális klíma,
holttérfigyelő rendszer,
vezető fáradtságát figyelő rendszer,
hogy ne legyél totálkár,
domborzatfigyelő rendszer,
fókusz a dekoltázs,
lendületben élek,
ütközésmegelőző automatikus egyensúlyok és fékek,
követőradaros tempomat, táblafelismerő rendszer, követési
távolság betartására figyelmeztet a rendszer, tolatóradar,
connected car, hűtött-fűtött ülés, ambient fények, automata
ablaktörlő, bluetooth kihangosító, radar detektor, alkoholszondás
slusszkulcstartó,
kortárs vagyok, kartárs,
örülök, hogy élek.

eszköztelen vagyok,
itt állok, félek.

a kislányom nagyszülőknél a kertben, boldog,
paradicsomi állapot, kicsi kannával kicsi Buddha,
jár csak jár addig a kútra,
skypolni nem tudunk, a német hálózat gyenge,
számolja a napokat, hogy mikor megyek érte,
    számolom én is, bogaram, tündérem.

GPS-em van,
de tudom az utat bekötött szemmel is,
az ABS-ben bízom eleitől fogva,
és Laciban,
és a gondviselésben.
és hogy kinyílik a szeretetlégzsák,

ha nagy a baj.
hogy nem merül le az ötödik elem,
hogy elég lesznek nekem,
kegyelem,
kegyelem.

hogy oldódik
a függés,

a tamagochid magánya.

KICSI BUDDHA ¹⁶

Kislányomon körben ablak
Beszólhatsz a vidámaknak.
Veled örül, veled fél is,
Eget szül a görbe fény is.

AZ ANGYALOK ÚTJA

mint a koronaöröké.

BASULE BLUES¹⁷

Ha már átverekedtük magunkat a nagy halászmezőkön,
A nagy bozóton, lapályon, deltán,
Ha már eloltottuk az erdőtüzeket,
Nézz fel,
Nézz körül,
A fiaid felnőttek,

---

¹⁶ Buda Ferenc „Semmi” c. versére/versszakára

¹⁷ rögtönzött vers [Tünde&Zoli] szavaira: játék, lélek, békés, meglepő, együtt lenni

Érettségiznek,
Oscar-díjas kórusokban énekelnek,
De velünk mi lett?
Hányszor váltottad meg a világot?
Hányszor kergettek a kutyák,
Mert cseresznyét, virágot, csókot loptál
A Tisztviselőtelepen?
Hány blues van még benned, ilyenkor, félidőben?
Csernobil minden rózsája kinyílt már bennünk,
Most már nem zavarnak a szenvedélyek,
Már nem meglepő együtt lenni,
A kutyasétáltatás az előjáték,
A jó házasság titka a mozgás és a jó diéta,
S az önfegyelem, Basule, érted?
Mikor jártál utoljára mezítláb?
Hengergóztél domboldalon, fűben,
Aludtál szalmán?
Mikor stoppoltál utoljára hátizsákkal, verseskötettel,
Bibliával és pálinkával a Lesi-tóra?
A fejed tele emlékekkel,
Lábadon tapos az ipod-generáció,
Hol vannak már a lucernarétek, a Szamos-töltés,
A Retyezát, a tábortűz és a sok gitározás
Éjszakába nyúlóan?
Meglenne még a csapat?
És a bíró kinek fújna?
Kezemben a síp, a hintát benőtte a gaz,

És te csak jössz, mint egy mozdony,
Kettényílik előtted a Feneketlen-tó,
Nagy test nagy vizet szorít ki,
Elnézést, tanár úr, elaludtam,
Én is fiam, de reggel felkeltem.

Aztán hanyatt feküdt ő is.

És te csak jössz, jössz át, száraz lábbal,
Mint Mózes,
Utánad a libák, a teknőcök, a kerületi kocogók,
A kolozsvári emlékek,
A csodák nem itt,
Ott kezdődnek.

A céges autód jól megy?
Azt hiszed szabad vagy?
Lelked lélegeztetőd, kütyükön fityeg,
Ha majd a gyerekek kirepülnek,
Békés életünk lesz, szívem, ugye?
Csak ne legyen baj, betegség, háború, kerozinhiány,
Milyen jót fogunk majd jägerezni Edittel
A következő találkozón,
És Siketúr ugyanúgy fog állni és vigyorogni,
A mai fiatalokat alig látom nevetni,
Nem néznek a szemembe,
A Himnusznál sem állnak fel,
Még Katinkáért sem,
Kütyüket nyomogatnak, csetelnek,
Belövik a sminket, a sérót, plázáznak,
Gólyabálokra járnak,
Cserediákoskodnak,
Közösködnek a fél világgal,
Jól teszik,
Tapasztalatot gyűjtenek, cserélnek, adnak-vesznek,
Nyomatják ezerrel,
És virtuálisan,

Mert minden csak egy event, appointment, hashtag,
Letöltjük apát,
Letöltjük a munkát,
A világmegváltás meg töltse le saját magát,
Hol van már Woodstock,
Az Illés, a Piramis,

A Nagy Generáció
A pimaszok,
A vagányok,

A mi fiaink,
Tapadni és nyerni.
Aztán egy sajtburessz!

És te csak jössz, Basule, behemót nagy léptekkel,
Döng alattad a föld,
Porzik a XI. kerület,
Meg a Semmelweis váróterme,
Jól úgyis csak a szívével lát az ember, nem igaz?
És csak a boszorkányok vernek szemmel,

Hány szkander van még benned, öcskös?
Hány bulicsík, heg, rosszul összeforrt porcika?

Csak jössz, feltartóztathatatlanul,
Minden lépéssel közelebb kerülsz magadhoz,
Tükör se kell,
Engedély se kell,
Nem kell semmi,
Csak te,
Egy digitális leolvasó,
A bakancslista.

A HOSSZÚTÁVFUTÓ ÚTJA

hosszú. Ha egy arasszal
rövidebb lenne, feladná.

A DIVINYI-DOPPLER-EFFEKTUS

Egy névnap, születésnap nem nagy dolog. Tele a padlás veled.
Egy meglepetésszületésnap barátokkal és Daubner-tortával,
Az már valami.
A meglepetés után,
Ahogy távolodunk egymástól térben, mélyül.
Ahogy közeledünk időben, emelkedik.
Menekülni, költözni nem érdemes.
Nem is lehet.
A sors nem egy lutri,
Ami egyszer a földön megkötött, az az égből is passé.
Visszük magunkkal az örökséget, a máhát,
Az édes-késérű terheket, barátságokat, szerelmeket,
A még megmaradt kötődéspotenciált.
Néha leülünk, számadás, esetkövetés.
A titkokra lassan fény derül,
A titkok szaporodnak.
Ami nem rejtély, az misztérium, csoda.
Csendes társ.
Columbo felesége.

A TANÍTVÁNY ÚTJA

értelmetlen és nevetséges.
Évekig követi a mesterét,
Aztán megtagadja.
Olvas a jelekből,
Jelzéseket fest.
Egyre többet van jelen.
Egyre többet nosztalgiazik.
Kimegy a ligetbe és leül.

TODO

Folytasd ott, ahol abba hagytad.
Mondani akartál valamit.
Megfogni valaki kezét.
Elmenni a helyre, ami üres,
Ami rád vár.
Mindenhova.
Megérteni a fájdalmat.
A szépséget
A szürkeséget.
Elviselni.
Belehalni.

CRITICAL MASS II

Semmi sem történt.
Mégis félrenéztetek.

MIND TÖBB HOMOK¹⁸

Mind több homok
Kerül abba a facipőbe,
S az ember mind jobban sántít.
Biceg, meg-megáll.
Leül a padra, kibújik a cipőjéből
és kirázza a homokot belőle.
Körbenéz.
A férfi férfi akar lenni,
A nő nő,
A gyermek áldás.
Aki dudás akar lenni.

---

¹⁸ palimpszeszt Buda Ferenc Agressio c. versére

A költő nem alanyi,
Langyos öncél.
A szépen írók
Írók szépe, újrászövegsége.
A kerek asztal lovagjai.
Lájk számlálók.
Meg nem osztók.

A POLITIKUS ÚTJA

szóra sem érdemes.
Ha befejezte, akkor kezdődik.

REMEGÉS II

A baj nem most kezdődött.
A szeretet túlcsondult.
És mi folyton belefulladásunk.

JA JA-DÍJAS KÖLTŐ VERSET ÍR, A TENGERNEK HÁTTAL

És nézik a madarak.
És nézik az angyalok.
Néha helyet cserélnek.

RAZGLEDNICÁK

(39)

A könyv gerince.
A szerzőé.

(40)

Nézni a világot.
Tudni, hogy káprázat.
Megint nézni.
Benne élni.

(41)

Kapálni, pálinkát főzni, vendéget várni.
Ülni a lugasban.
Eltévedni a részletekben.

(42)

Almát enni. Fát ültetni.
Bort inni és bort prédikálni.

Vizet is inni.
Mindig úgy élni, mintha vasárnap lenne.

(43)

Én te vagyok.
Mi?

(44)

Mi a kérdés.

(45)

Mi az örökkévaló?
Itt és most.

(46)

Mi a mulandó?
Mi a mulandó.
Itt és most.

(47)

Savonarola él.
Jazzyt hallhat.

(48)

A Rózsa-legenda a nő színeváltozása.
Fölülírja azt a másikat, a démonit.

(49)

A kontakttánc a tantra pálferije.

(50)

Amióta nem vagyok szerelmes,
Nem vagyok szerelmes.
Csak a kislányomba.
És minden emberbe,
És minden nőbe.
Az életbe.
A szép emlékekbe,
A rossz emlékekbe.
A rossz emlékekbe kifejezetten.

(51)

Te vagy nekem az alaptábor.
És te a csúcstámadás.

(52)

Kicsik és nevetségesek ezek a mi fegyvereink,
a kis zászlócskák hajba ragadnak, combba, csípőbe,
kopják tűnnek fel alsóneműink szélein.

(53)

Pedig akkor délután, Tharrosnál, tükörsima volt a tenger,
egy vitorlást is láttunk,
a római kövek között gyíkok futkorásztak,
nagyon meleg volt,
a fő úton ölbe vettelek,
a végsőkhig mentem el veled,
az antik út legvégéig,
dombra fel,
a feneked biztosan nyugodott a tenyeremben,
kerek volt és sima, jó volt tartani téged,
de letenni nehezebb,
sokkal nehezebb, mint mázsás köveket cipelni,

șantier în lucru,
under construction,
Baustelle,
Achtung, Achtung,
Lebensgefahr

(54)

Hallgatásodból nagy meleg illatok szállnak fel.
Most már.

(55)

Mire a levelek lehullanak,
hazatérsz te is

TARTALOM

Ahogy egymással bánunk /5

Azt az egyet /7

A csend kettős természete /7

Három gazella /7

Négysoros /8

Lao-ce szenvedélye /8

Éhség /9

A mester útja /9

JA JA-díjas költő Pessoaát keresi /9

A költő útja /12

A belső arab /13

Milonga dor /14

A vers születése /17

A férfi útja /17

Nosztalgia /18

A nő útja /22

Wamsler-szvit I /22

JA JA-díjas költő Hölderlint keresi /25

A vers, mint a női frizura /26

Critical mass /27

Hajak mindenütt /27

Éberség /29

Mire jó az irodalom, prózában és versben /29

Az olvasó útja /32

Gyakorlati eszkatológia /32

Senki /33
Cantata sacra /33
Mindenki /42
A homo politicus útja /42
A bölcsesség kavicsai /43
Válság /43
JA JA-díjas költő Dél-Németországban jár /44
Mi lenne, ha /45
Jézus ale I /47
Népdal helyett /47
Rózsafűzér /48
Még nincs itt /50
Jézus ale II /51
Aszály /51
Jézus ale III /52
Everness /52
Két molekula /53
Pont, mint a nagyapád /54
Szerlempataka /55
Remegés I /55
Szemérmes pajzánok /55
Hogy lesz ebből lament I /57
Genderattack /58
Hogy lesz ebből lament II /67
A belső arab II /68
Pogány zsoltár II /68
A progressióról, a Szatyorban /69
Divine lament /70
JA JA-díjas költő Csontváryt keresi /71
Rotunda /73
Vaslábi elégia /73
A laikus útja /74
Wamsler-szvit II /74
Kütyüdal /77

Kicsi Buddha /82
Az angyalok útja /82
Basule blues /82
A hosszútávfutó útja /85
A Divinyi-Doppler effektus /86
A tanítvány útja /86
Todo /87
Critical mass II /87
Mind több homok /87
A politikus útja /88
Remegés II /88
JA JA-díjas költő verset ír /88

Razglednicák /89

Halmosi Sándor
LAO-CE SZENVEDÉLYE

Kiadta az AB-ART
Felelős kiadó: Balázs F. Attila
Nyomdai előkészítés: Balázs Béla
Nyomta a Print Invest Magyarország-H Zrt.
9027 Győr, Almafa u. 13.
Felelős vezető: Ványik László elnök-vezérigazgató
2018.

Sándor Halmosi
LAO-CE SZENVEDÉLYE

Vydalo Vydavatel'stvo: AB-ART
Zodpovedný vydavateľ: F. A. Balázs
DTP: Béla Balázs
Tlač: Print Invest Magyarország-H Zrt.
2018

ISBN 978-80-8087-235-9

Halmosi Sándor 1971-ben született Szatmárnémetiben.

Eddig megjelent verseskötetei:

A démonokkal flancoló (Littera Nova, 2001-2002)

Napleány voltál (Littera Nova, 2002)

Babérliget (Littera Nova, 2003)

Mely a salamoné (Littera Nova, 2004-2005)

Annapurna déli lejtőin – szeretők könyve (Littera Nova-Fisz-Polis, 2006)

Gileád – a fenntartható csodákról (Noran kiadó 2004 Kft, 2009)

Kékhagyó kedd (Franz Hodjak életmű válogatás, Noran kiadó 2004 Kft, 2009)

Ibrahim – a menta ízei (válogatott versek 1996-2010, Noran Könyvesház, 2011)

Lao-ce szenvedélye (AB-ART, 2018)

